

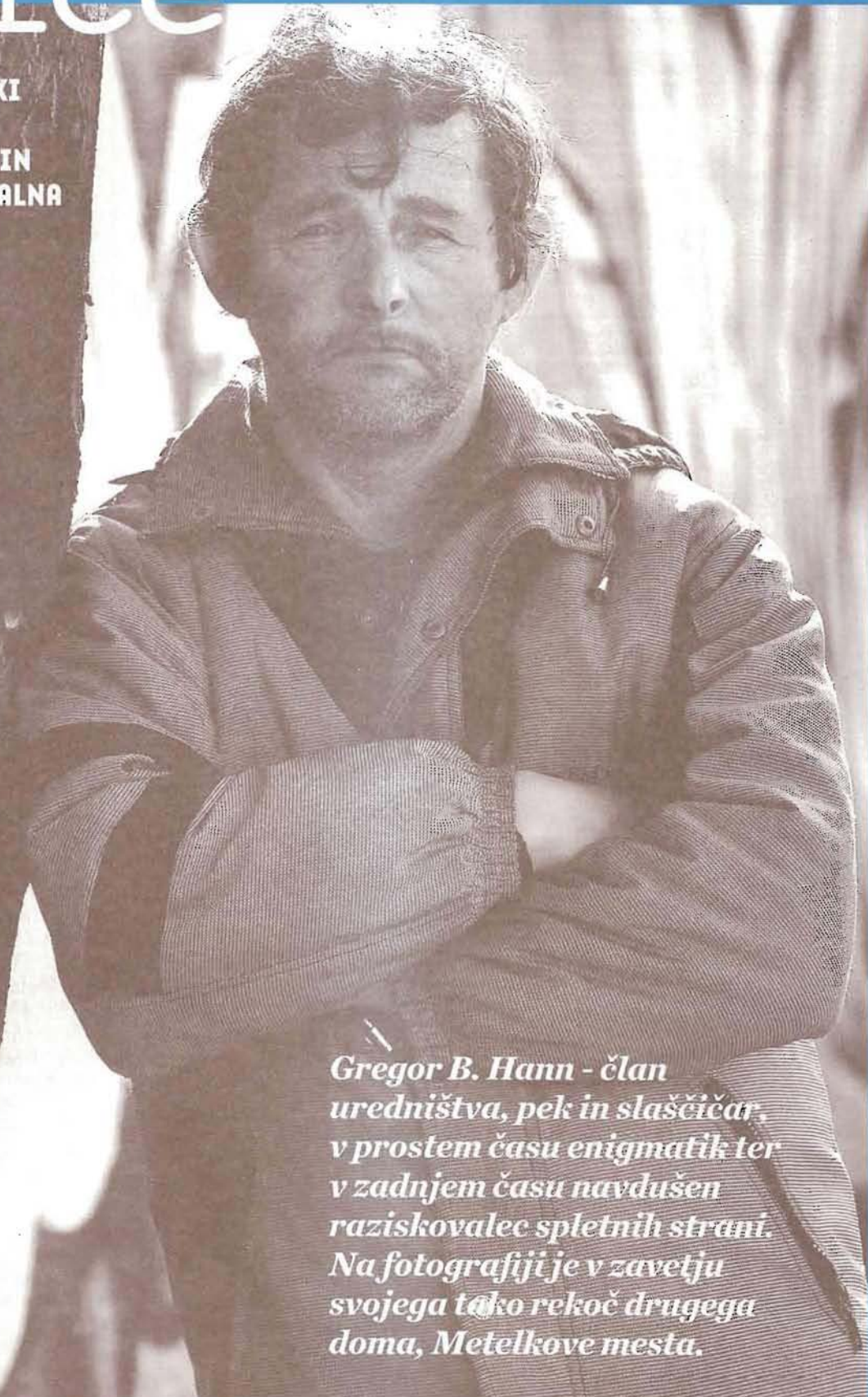
KRALJI 11

ulice

februar // Letnik III

PRVI SLOVENSKI
ČASOPIS ZA
BREZDOMSTVO IN
SORODNA SOCIALNA
VPRASAŃJA

Cena 1EUR,
polovico dobi
prodajalec

*Gregor B. Hann - član
uredništva, pek in slaščičar,
v prostem času enigmatik ter
v zadnjem času navdušen
raziskovalec spletnih strani.
Na fotografiji je v zavetju
svojega tako rekoč drugega
doma, Metelkove mesta.*

KRALJI ULICE

KAZALO

3	TO SEM JAZ
4	URBANI LOVEC
6	KAKO SMO PRAZNOVALI
7	TOPLI POŽIREK, DEDEK MRAZ NA RDEČEM KRIŽU
8	THC ODVISNIK
10	RAZSTAVA
11	TATOO ZGODBA
12	INTERVJU
15	BILANCA
15	FESTIVAL LEZBIČNEGA IN GEJEVSKEGA FILMA
16	DOGODKI
17	RECENZIJA
18	OGLASNA DESKA
19	KOTIČEK BABI ZORE
20	MARIBOR NAJ ŽIVI
22	IZZA REŠETK
23	DNEVNIK LOPOVA
23	KAJ MANJKA BOGU
24	DELO S CESTNIMI OTROKI V GOMI
26	POGLED S STRANI
28	PET LET ZA LEPSI SVET
29	PISMO BRALKE
30	RAZVEDRILO

Urednica: **Špela Razpotnik**
Uredniški odbor: **Maja Vižintin, Luna Jurančič Šribar, Urša Glavan, Alenka Lamovšek, Bojan Dekleva, Gregor B. Hann**
Sodelavci uredništva: **Toni Meško, Tomislav Gruden, Maruša Bertoncelj, Tanja Vuzem, Andrej Mesarič, Maja Kozar, Jaka Adamič, Daniel Novosel**
Oblikovanje: **Sara Jassim**
Lektoriranje: **Darja Pekolj, Urša Čehovin, Maruša Bertoncelj**
Ilustracije: **Nik Knez, Damjan Majkić, Matilda Magdalena Dobro**
Tisk: **Tiskarna Vovk**
Izdajatelj: **Društvo Kralji ulice**
ISSN 1854-2654
Naklada: **10.000 izvodov**
Cena časopisa v ulični prodaji je 1€. V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2€.
Naslov uredništva: **Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.**
Telefon: **059 022 503,**
Fax: **059 022 504**
E-mail: **kraljiulice@gmail.com**
Spletna stran: **www.kraljiulice.org**
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke: **05100-8012105010**
odprt pri ABanki Vipra d.d.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi ostal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!

SODELAVCI

Ambulanta s posvetovalnico za osebe brez zdravstvenega varstva – AIDS fundacija Robert in CARS / Center za preventivo aidsa in ranljive skupine – CSD Koper – DrogArt – Društvo za zmanjševanje škode zaradi drog STIGMA – Javni zavod SOCIO – Karitas Štepanja vas – Karitas župnije Marijino oznanjenje – OZRK Ljubljana – Škofijska Karitas Koper – Škofijska Karitas Maribor – Vincencijeva zveza dobrote – Zavetišče za brezdomce Poljanska.

Vsi sodelavci in avtorji so svoje delo in čas prispevali brezplačno.

UREJENO LETO

Z novim letom, tretjim letom izhajanja cestnega časopisa Kralji ulice in drugim letom rednega izhajanja, prihajamo med vas v prenovljeni podobi. Našemu in vašemu priljubljenemu časopisu smo na naslovno stran dodali barvo, da bo vsaka nova številka bolj razpoznavna, kar bo vam bralcem olajšalo ločevanje vsakokratne nove številke od starih, prodajalci in člani uredništva pa se dodatne barve tako ali tako že dolgo časa nadajamo.

Za vas smo s pomočjo oblikovalke Sare pripravili tudi novo oblikovno podobo časopisa, s katero upamo, da bo našim vsebinam dala boljše čitljivost, morda pa vam v prihodnje pripravimo še kakšno oblikovno presenečenje. Na naslovnici se vam bodo naši sodelavci uličarji odslej predstavljali še kako drugače kot le v vlogi prodajalcev časopisa. Tokrat vam v okrilju Metelkove mesta predstavljamo enega njenih zvestih meščanov, Gregorja.

Z novo sezono so se nekatere rubrike iztekle, za vas pa smo pripravili nekatere nove, tretje ostajajo, četrte pa še pripravljamo. Z vami je tokrat prvič THC odvisnik, s tem letom pa vam začnemo v redni rubriki predstavljati tudi življenje brezdomcev iz Maribora. Še naprej bo naše glavno zanimanje življenje na cesti v svojih mnogih podobah, osvetljeno iz najrazličnejših vidikov. V sklopu družbeno kritičnih člankov vas bo s posebnim pogledom – Pogledom s strani še naprej oskrbovala Luna in pa njeni gostujoči pisci. Ne spreglejte pa tudi malih oglasov in vabil k sodelovanju, v katerih se morda skriva nepozabna priložnost tudi za vas. Veseli bomo, če se boste bralke in bralci še naprej odzivali na naše delo, zato nam pišite ali se nam kako drugače oglasite. Tudi vaše komentarje in prispevke še naprej z veseljem vključujemo v vsebino Kraljev ulice.

Za nami je tudi prva manj lepa izkušnja začasne prepovedi prodaje časopisa dvema od naših prodajalcev, saj smo zaradi njunega dela prejeli številne pritožbe. Na rednih sestankih prodajalcev časopisa vedno znova prihajamo do zaključka, da je iskren in spoštljiv odnos do kupcev ključen za celoten projekt in za vse vključene prodajalce, ki jim prodaja časopisa pomeni način življenja in pogosto tudi preživetja. Prodaja marsikomu omogoča, da naredi ključni korak v svojem življenju, pa naj bo to korak v smeri ureditve dokumentov ali celo selitve na svoje. Zavajanja kupcev in neupoštevanja osnovnih pravil prodaje seveda ne moremo in nečemo podpirati, niti spregledovati. Kupce časopisa zato na tem inestem prosimo, da morebitne nepravilnosti, ki jih opazite pri prodaji, sporočite uredništvu. Zbiranje denarja za ponatis ali kaj podobnega niso projekti, ki bi potekali v okviru našega društva, ampak so bili poskus zavajanja kupcev oz. poskus postranskega služenja denarja za v žep. Iskreno upamo, da se taki poskusi ne bodo ponavljali. Obenem se tistim, ki ste imeli morebitne neprijetnosti s kom od naših prodajalcev, iskreno opravičujemo. Upajmo, da dobre izkušnje prevladujejo in da bo tako tudi v prihodnje. Med nami je namreč mnogo izjemnih prodajalcev, na katere smo lahko le ponosni.

Tako nekako torej izgleda naš novoletni zagon – vse bi radi uredili, vse razčistili in se o vsem dogovorili, da bi bili na koncu prav vsi zadovoljni. Žal pa se tega v popolnosti nikoli ne da doseči in ne smemo pozabiti, da je naš osnovni princip delovanja ravno princip malih korakov in sprejemanja različnosti. Še naprej bomo usklajevali in soočali navidez nezdružljivo, saj nam vsake toliko kaj takega celo čudežno uspe. In če to ni razlog za veselje?

©AVTOR * Kozorog

**PRICEL BOM S
PRIPOVEDOVANJEM,
ZAKAJ SEM PRISTAL
NA CESTI...**

Lansko leto okoli 15.6. sva s prijateljico iskala skupno stanovanje. Nekdo je oddajal manjšo garsonjero v Dobrunjah in javila sva se na oglas. Sprejela naju je ženska, bila naj bi hišnica, vendar je bila le najemnica, tako kot naj bi bila midva.

Kmalu sva opazila, da ni trezna in smrdela je po urinu. Želela sva se pogovoriti z lastnikom hiše, to pa seveda ni bilo mogoče, saj nama je vseskozi zatrjevala, da jo je lastnik pooblastil za vse. To pomeni, da tudi pogodbe nismo sklenili, plačala sva 50.000 sit vnaprej in tako živela tam dva meseca. Najini življenji sta bili ta čas polni čudnih omejitev: prepoved kajenja, obiskov, previsoki stroški, čudni nadzori, dejanskega stanja števecv nikoli nisva smela videti ipd. Kljub nikoli prejetim potrdilom o plačilu najemnine – ki sva jih zahtevala – sva najemnino plačevala in neko pozno popoldne, ko sva se po opravih vrnila »domov«, so naju najine stvari čakale vržene pred hišo. Še tisti večer sva odšla, preostanek najemnine ni bil nikoli povrnjen. Prijateljica se je vrnila v Hrastnik, kjer živi še zdaj, jaz pa sem se »vselil« v zavetišče na Poljanski.

Kot sem že prej omenil, pogodbe nisva imela in zato nama niti policija – kamor sva se zatekla po pomoč – ni

TO SEM JAZ *

©FOTO * Gruden Tomislav GTS

mogla pomagati. Dokazov namreč ni bilo. Poln besa sem se odočil, da bom zakon vzel v svoje roke. Tako sem ob naslednji denarni pomoči najel kolega, zapeljala sva se do Dobrunj, pričakala lastnika in se »pogovorila« z njim s pestmi. Malo po tem se je zgodil rop SKB in imel sem priložnost, da sem tudi sam stopil do novinarja Novic, mu povedal za problem in obljubil mi je, da bo s svojo ekipo zadevo raziskal. Seveda iz tega ni bilo nič.

Ostalo je pri tem... Sedaj živim sam, v majhni sobici in si poskušam počasi urediti življenje do točke, ko bom spet srečen.

Nič se ne more primerjati z občutkom ponosa, ki ga začutim, ko prikorakam iz kakega korporacijskega megamarketa z njihovimi izdelki v svojem žepu, ko si oddahnem in se sprostim. Na svetu, kjer vse že pripada nekomu drugemu, kjer se od mene pričakuje, da prodajam svoje življenje za minimum, ki ga potrebujem, da bi preživel, kjer sem obkrožen s silami izven moje kontrole in doje-manja, katerih očitno ne skrbijo moje potrebe ali blagostanje, je to način, da si odrežem majhen košček sveta zase. Način, da reagiram nazaj proti svetu, ki toliko počne proti meni.

To je popolnoma drugačen občutek od tistega, ki ga občutim, ko kupujem. Ko za kaj plačam, trgujem; ponujam denar, ki sem ga kupil s svojim delom, s svojim časom in kreativnostjo – za izdelek ali uslugo, ki jo korporacije ne bi delile z mano pod nobenim drugim pogojem.

V resnici imamo razmerje, ki temelji na nasilju: za menjavo se ne pogajamo zaradi spoštovanja ali skrbi drug za drugega ampak zaradi prisile, ki jo lahko izvajamo drug nad drugim. Megamarketi vedo, da mi lahko zaračunajo en evro za kruh, saj bi sicer stradal. Vedo pa tudi, da mi ne morejo zaračunati pet evrov, ker si ga bom potem rajši kupil kje drugje.

Torej je naše sodelovanje vzajemno bolj zaradi neizgovorjenih groženj kot pa zaradi »ljubezni«: prisiljen sem, da dam nekaj svojega, da bi dobil karkoli od njih. Vse se spremeni, ko v trgovini kradem. Nič več se ne pogajam z brezimnimi, nehumanimi entitetami, ki jih ne skrbi moje blagostanje; namesto tega si vzamem kar potrebujem, brez da bi kaj dal za to. Ne počutim se več, kot da bi bil prisiljen v menjavo in ne počutim se, kot da nimam nobene kontrole nad načinom, kako okolje diktira moje življenje. Nič več mi ni treba skrbeti, ali je užitek ob branju knjige, ki sem jo kupil, enak dvema urama dela, kolikor me stane, da si jo lahko privoščim. Na ta in na tisoče drugih načinov me tatvina osvobaja in izpolnjuje. Raziščimo, kaj nam kraja lahko nudi kot alternativa potrošništvu.

Zmikavt zmaga tako, da tvega, ne z menjavo delov svojega življenja.

Življenje zanj ni nekaj, kar mora biti prodano za tri, štiri evre na uro v zameno za preživetje; je nekaj njegovga, ker si ga jemlje zase, ker se ga polasti. V močnem kontrastu do z zakonom vezanega potrošnika je ta način, kako si pridobi razne dobrine, vznemirljiv kot dobrine same in na mnogo načinov bolj hvalevreden.

Tatvina v trgovini je odklanjanje menjalne ekonomije. Je zanikanje, da si ljudje zaslužijo, da jedo, živijo in umrejo zanašajoč se na to, kako učinkovito so sposobni menjati svoje delo in kapital z ostalimi. Je zanikanje, da se da ceno v denarju pripisati čemurkoli, da je imeti v ustih košček okusne čokolade vredno točno četrtno evra, ali da je ura življenja neke osebe resnično vredna pet evrov več kot ura neke druge osebe. To je odklanjanje kapitalističnega sistema, v katerem morajo delavci kupovati nazaj izdelke svojega lastnega dela s profitom za lastnike kapitala, ki si ga tako še povečujejo.

Tatvina v trgovini pravi NE vsem grdim pojavom, po katerih spoznamo moderno korporacijo. To je izraz nestrinjanja z nizkimi plačami in pomanjkanjem ugodnosti, v kar silijo izkoriščevalske korporacije svoje zaposlene, da tako trpijo v imenu profita družbe. To je odklanjanje, da bi plačal

katerih ne moremo izvedeti ničesar, je upravičeno, da se upremo plačevanju le-teh.

Zmikavt napade cinične taktike kontrole uma modernega oglaševanja. Današnje reklame, obvestila, celo napisi na stenah in na izdelkih v trgovinah so izdelani s strani psihologov, da zmanipulirajo potencialnega potrošnika v nakup izdelkov. Korporacije izvajajo razširjene oglaševalske kampanje, s katerimi nas zavajajo, da moramo trošiti in svoj diktat skušajo vcepiti v sleherni um, njihove izdelke pa celo povzdigniti v statusne simbole.

Te naj bi ljudje iz določenih družb ob priložnosti morali posedovati, da bi si zaslužili primerno spoštovanje. Soočen s to vrsto manipuliranja

Tatvina v trgovini je odklanjanje podpore korporacijam, ki uničujejo okoliške male podjetnike.

Buy nothing day

za izdelke slabe kvalitete, ki so oblikovani tako, da se hitro zlomijo ali ponosijo zato, da bi kupoval še. Je upor proti financiranju uničevanja okolja, ki ga na ta način izvajajo mnoge korporacije, popolnoma bresrčno, z namenom izdelave svojih izdelkov, izgradnje novih trgovin. Je odklanjanje podpore korporacijam, ki uničujejo tudi okoliške male podjetnike. Je upor proti moriji živali v mesni industriji in pridelavi hrane, izkoriščanju sezonskih delavcev in migrantov pri pridelavi sadja in zelenjave. Tatvina je izjava proti od-tujitvi modernega potrošnika. Če ne moremo najti ali si privoščiti drugih izdelkov razen teh, ki so izdelani tisoče kilometrov stran od nas in o

ima z zakonom vezan potrošnik dve možnosti: da izvleče denar, ki ga je dobil s prodajanjem svojega življenja kot delavec in nabavi te izdelke, ali da je brez njih in bo tako najverjetneje izzval posmeh javnosti kot tudi lastne frustracije. Zmikavt ustvari tretjo izbiro: vzame si izdelek, ki si ga želi, brez da bi zanj plačal. Tako morajo korporacije same plačati za lastno reklamiranje in taktike kontrole uma.

To pa sploh še ni vse. Več o sami funkcionalnosti tatvine v supermarketih in njeni »neškodljivosti« v naslednji številki Kraljev ulice.

Prijatelja!

NIK*

Drage bralke in bralci, če morda niste vedeli, je ponudba prednovoletnih pogostitev in zabav vsako leto večja, tudi za brezdomce. Poskušali smo se udeležiti čim več prireditev, ki vam jih spodaj na kratko predstavljamo.

Vincencijeva zveza dobrote je na Taboru priredila novoletno praznovanje za brezdomce.

Udeležil sem se ga tudi sam in ob tem izrabil priložnost ter opravil par kratkih intervjujev, s prijetnimi sogovornicami, ki tam delajo. Izvedel sem kar nekaj stvari. Vincencijeva zveza dobrote, ki deluje v okviru Rimsko – katoliške cerkve, je bila ustanovljena na podlagi provokacije nekega študenta, ki je izjavil naslednje: »Krščanstvo je včasih delalo čudeže, danes pa ni nič več od vas.« In takrat se je ustanovitelj Vincencijeve zveze dobrote odločil da bo posnemal Jezusa ter tako pomagal pomoči potrebnim ljudem, ki si te pomoči tudi želijo. Vincencijeva zveza dobrote pri nas nudi brezdomcem hrano, obleko, obutev ter možnost tuširanja. Vsem sodelavcem Vincencijeve zveze dobrote se zahvaljujem v imenu vseh, ki so to pomoč prejeli in seveda tudi za silvestrovanje na Taboru.

©FOTO × Gruden Tomislav GTS

VODNIK PO SILVESTROVANJIH ZA BREZDOMCE ocenjuje Andrej Mesarič

odlično	prav dobro	dobro	zadovoljivo	porazno
*****	****	***	**	*

1 NOVOLETNA ZABAVA NA FAKULTETI ZA SOCIALNO DELO

// datum 12.12.2006 // organizator študenti Fakultete za socialno delo // Hrana * // Pijača ***** // Postrežba ***** // Kulturni program ***** // Darila * // Vzdušje ***** //

2 TABOR

// datum 31.12.2006 // organizator Vincencijeva zveza dobrote // Hrana ***** // Pijača ***** // Postrežba ***** // Kulturni program *** // Darila ***** // Vzdušje ***** //

3 UNION

// datum 23.12.2006 // organizator Kolinska in Hotel Union // Hrana ***** // Pijača *** // Postrežba ** // Kulturni program * // Darila * // Vzdušje * //

4 TRNOVSKA CERKEV

// datum 24.12.2006 // organizator Zupnišče Trnovska cerkev // Hrana ***** // Pijača *** // Postrežba ***** // Kulturni program ***** // Darila * // Vzdušje ***** //

©BESEDILO IN FOTO × Katja, Anka, Ivana, Veronika in Nina

TOPLI POŽIREK

Čaj, kakav in nekaj ljudi, ki prijazno kričijo v množico. To smo bile me, študentke 3. letnika socialne pedagogike, in po Ljubljani dobro znani prodajalci revije Kralji ulice. Ker je december praznični čas, ko ljudje po svetu združimo moči in po žilah priteče neka čudna pozitivna energija, smo se tudi mi odločili, da pripravimo nekaj čarobnega, magičnega in šokantnega. Skozi vse leto po mestu drvi nešteto ljudi, takih in drugačnih, veselih in jeznih, prijaznih in arogantnih, nasploh nadvse čudnih. Tako smo želeli poskrbeti za vse te ljudi in jim polepsati dan ali vsaj trenutek v sivem decemberskem popoldnevu. Radodarno smo 13. v zadnjem mesecu vsem mimoidočim na Prešernovem trgu ponudili čaj ali kakav, zraven pa jih posladkali s slastno liziko, seveda brezplačno. Brezdomci so se trudili prodati še kakšno revijo in tako zaslužiti nekaj cekinčkov za v žep, vsake toliko smo jim na pomoč priskočile tudi mi in se poskušale vživeti v njihovo kožo. Vendar moramo priznati, da potrebujemo še precej izkušenj, če bi se želele približati prisluženemu

dobičku Kraljev ulice. Mraz nam je dodobra pritiskal na kosti, vendar to naših prodajalcev ni zmotilo, saj so tako nizkih temperatur že navajeni, mepasmo se grele prikurilniku, kjer sta se kuhala čaj in kakav. Do uresničitve naše zamisli so nam pomagala tudi druga podjetja, saj so nam prijazno prispevala vse sestavine, ki smo jih potrebovali za izpeljavo projekta, ki smo ga poimenovali **Topli požirek**. Nabrali smo veliko količino vode in mleka, saj smo pričakovali velik naval ljudi, bali smo se celo, da ne bomo kos množici in da nam bo zmanjkalo pijače za vsa grla, željna toplega napitka. Naš strah je bil odveč, saj ni bilo niti sledu o množici ljudi, ki bi se trli pred stojnico in se grebli, prerivali za pijačo. Pravzaprav smo morali ljudem pijačo dobesedno podtakniti v roke, da so jo vzeli. Mimidochi so bili tako presenečeni in šokirani, da so večinoma samo izbuljili oči in začudeno odkorakali naprej. Seveda niso bili vsi tako hitri, nekaj se jih je tudi ustavilo, da so ob toplem napitku veselo pokramljali z nami.

Komentarji mimoidočih o našem projektu

»Bog vas požegnej!«

»Ful dobr. A res brezdomci častijo?«

»Ja super. To bi mogli bit bolj na velko objavln. Nismo navajeni, da je zastoj pijača sred Prešerca, ni samo prvič letos, ampak bi reku prvič v življenju, da sem doživel kej tazga.«

»Ful fajn, a ne. Pa glede na to, da pobirate samo prostovoljne prispevke, to je super.«

»Ful fino, ne zgodi se vsak dan, da Kralji ulice častijo.«

»Uredu, pa ne zato, ker je zastoj, men so vseč kot ljudje. Hčerka je enkrat za njih pisala članek in jih tako spoznoš čist z nekega drugega zornega kota.«

DEDEK MRAZ NA RDEČEM KRIŽU

GREGOR B. HANN

Rdeči križ Slovenije, območna enota Vič, kjer je tudi skladišče za dodeljevanje oblačil in obutve, se vsako leto spomni tudi na brezdomce. In to ne samo ob petkih, ko imajo sicer odprto za brezdomce, ampak jih v predprazničnih dneh obišče tudi dedek Mraz ali pa božiček. Praznovanja sem se udeležil tudi jaz kot član uredništva Kraljev ulice in se pozanimal, kako in na kakšen način Rdeči križ deluje. O tem sem se pogovarjal z gospo Melito Ambrožič, ki je strokovna sodelavka v tej enoti. Na vprašanje, kaj čuti do brezdomcev, je povedala naslednje: **»Že kar nekaj let delam na tem področju in moje mnenje je vsekakor, da je treba poskrbeti tudi za ljudi, ki so iz tega ali onega razloga ostali na cesti. Zelo rada opravljam to delo, ki zahteva veliko truda in védenja, da so okoli nas tudi takšni, ki živijo v nenormalnih razmerah in takim je pač treba na nek način pomagati. Zato se tudi spomnimo vsako leto na pogostitev ob božiču ali ob Novem letu.«** Dodala je še mnogo predlogov, kako naj bi država Slovenija na primeren način priskočila na pomoč z namenom, da bi bilo čim manj brezdomcev na cesti. Tudi mi se pridružujemo njenim željam!

V Kraljih ulice letnika 2007 bomo v nadaljevanjih objavili 10 delov iz knjige »THC odvisnik«. Njen avtor NIX ZENK jo je napisal zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče preštudirati, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. Tu objavljeni deli bodo v glavnem iz tretjega zvezka tega velikega dela, ki obsega 16 zvezkov. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kaditi marihuano. To se je zgodilo pred več kot desetimi leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC-ja je počasi prenehal piti alkohol, sedaj pa je velik poznavalec vseh oblik THC-ja. Nadaljujemo z začetkom tretjega zvezka knjige.

(UREDNIK)

Danes je nov dan, spal sem do treh, ker se nisem hotel zbuditi. Imel sem pol škatlice cigaret in malo nezrele domačice. Zakaj bi vstal ob taki bedi? Pa še dežuje. Pokliče me en znanec ter pride popit eno pivo in mi da 4.000 SIT, ker mi jih je bil že dolgo dolžan. Super! Potem pride cimer in mi da 5.000 SIT za sliko, 5.000 pa še dobim. Nabavil sem si kartico za telefon za jurja, pa tri škatle cigaret in dva grama domačice, malo boljše, kot jo imam jaz. Super! Petek je in je uspešen dan, takoj sem si enega zvil, da sem poskusil, če je v redu. In kot vidite, je odlično pomirjevalo, ker če ne pokadim kaj dobrega, sem zmeden in raztresen. Ampak sem že napisal, da se pri nas ne dobi indijske konoplje, mogoče jo kdo ima, ampak jaz ne vem za to. Uživaj, če imaš boljše kot jaz! Pozneje moram kupiti še nekaj hrane in bo denar šel, kot je prišel. Cimer je šel v službo, tako da sem sam, kar sem najraje, le Nikota kdaj pogrešam. Zdaj bi bil vesel, ko bi videl, da sem nekaj zaslužil. Ampak on se ima sigurno boljše kot jaz, čeprav se imam tudi jaz v redu. Sicer delavno, ampak vse za znanost. No, ne vem, če je to kaka posebna znanost, ampak mislim, da je to dobra tematika. Najbolje, da še enega skadam, ker je to spet tista trava, ki ni vredna 200 tolarjev, ampak malo pa zadane. Ali sem pa zdaj toliko zadet, da hočem biti še bolj. Bom naredil še enega, pa bom potem videl. Moral sem se malo

uleč. Potem me je pa poklicala ena gospa Ida, ker imava neke skupne znance in je kar govorila 20 minut preko navadnega telefona. Čisto me je predramila.

Prej sem oblekel vetrovko, nepremočljivo, iz Jamajke. Kupil se jo za 3.000 SIT in v njej mi je bilo tako vroče, da sem bil čisto moker. To pa zato, ker je impregnirana – vodoodporna, ampak potem koža ne diha. Kar stran sem jo vrgel, saj sem bil v njej bolj moker, kot če bi me namočil dež. Sem že napisal, da ni primerno iti zadet v trgovino, ker si potem kupiš vse, kar vidiš? Zato bom do konca pokadil še tega, ki sem ga prej pustil. V trgovino pa imam še čas iti, pa tudi lačen še nisem. Zadet pa sem, ampak lahko brez skrbi pišem, saj ko sem zadet, lahko normalno funkcioniram in vse gre po planu! Bog je zakon! Samo bogovi so različni, vsak ima drugačnega, razen onih, ki so v ovčjem sistemu. Poslal sem še en »mesič« Špelci za rojstni dan, čeprav je malo žalostno vreme. Ampak tako vreme bo koristilo travci, ki še raste v zemlji, do konca septembra bodo zagotovo imeli odlično letino. Zdaj pa grem v trgovino, saj je ura že 7 zvečer! Nekaj sem nakupil za čez vikend in je šlo že skoraj 4 jurje, tako da sem že spet brez denarja! Zdaj si bom pa privoščil ocvrtega piščanca in francosko solato!

Ful je bilo dobro! To hrano moram imeti do 21., ko dobim denarno pomoč! Si bom pa še enega prižgal. Joint, seveda. čeprav sem se počutil malo čudno prej v trgovini. Če si samo ti zadet, ostalih 50 pa ne, se seveda počutiš malo drugače. Legel sem za pol ure, ker sem se preveč najedel. Kos piščanca in pol francoske solate. Za pozneje pa imam še en kos piščanca, če bom lačen, kar verjetno bom po travi. Ko sije sonce, tudi travca bolj zadane. Kot na primer tudi pivo na soncu. Pivo je v resnici pijača bogov, zato pa je zlato rumene barve. Tako so vsaj menili v Egiptu za časa faraonov. Pizda, me grize v grlu ta čuden tobak iz teh ogabnih cigaret.

Pri pisanju mi delajo težavo samo vejice, ampak več kot bom pisal, boljše bo! Saj je pri vsakem delu tako. Več časa počneš isto, bolj si natreniran in brez skrbi delaš norme vsak dan. Jaz pa nimam nobene norme, toda mislim, da jo sam pri sebi prekašam. Vsak dan veliko napišem, to pa zato, da lahko vi ocenite,

kako se počutim in kako razmišljam, ter kaj počnem. Potem boste pa sami ocenili, koliko je marihuana dobra ali škodljiva. Za to gre. Saj naslov moje knjige ni »Marihuana«, kjer bi celo knjigo posvetil samo tej rastlini. Ne, tukaj gre za odvisnika od marihuane. Dejanja in razmišljanje so še kako pomembna, če ne za druge, pa vsaj za psihiatre. Ker ta tematika še ni preveč jasna.

A si predstavljate one v Amsterdamu, saj jih je večina stalno zadetih pa vseeno še hodijo v službo ter delajo otroke. In sistem deluje. Mislim pa, da ni bilo veliko cerkva v Amsterdamu ali jih pa

Ful je bilo dobro! To hrano moram imeti do 21., ko dobim denarno pomoč! Si bom pa še enega prižgal. Joint, seveda.

jaz pač nisem videl. Mene je zanimalo vodoravno, ne pa navpično, čeprav se mi je potem vodoravno mnenje dvignilo v višave s vsakim novim jointom. Ampak cerkva pa vseeno nisem videl, pa tudi ure nisem rabil. Želel sem kar ostati tam. Ljudi, ki so govorili »dač«, sem razumel, pa čeprav nisem znal ne angleško, še manj nemško.

A, mi že nekaj zvija v želodcu, od tega, kar sem pojedel. Zato se vam opravičujem, ker moram na sekret in prižgat en cigaret. Sem dobil kar diarejo, ampak ne vem od česa, mogoče je bila francoska solata narejena iz slabih sestavin. Ali pa imam tako dobro prebavo, kar je tudi v redu. Zapomnite si, da preden greste v mesto, obvezno pojdite prej na veliko potrebo, kajti v mestu je zelo malo javnih stranišč, pa še tiste nadzorujejo. V lokalih pa imajo stranišča na ključ ali pa morate biti njihov gost. Ni več zastoj sranja, kot je bilo včasih. Sicer pa je že Bora pel »dva

dinara družę!

Ko začnete redno kaditi, začnete malo zanemarjati sebe in okolico, zato morate obvezno čistiti delovno mizo pa semen ne mečite po tleh. Skrbeti morate za osebno higieno in urejenost v glavi in navzven. To je to, da se ne izdate kot nek drogeraš. Čeprav mi, ki samo kadimo, izgledamo kar lepo v primerjavi z alkoholikom ali revnim džankijem. Marihuana nas moške pomirja, ženske pa še bolj. Ker to je ženska rastlina ter nam, moškimi, vzpodbuja ženske hormone. Pri ženskah pa se lahko izražajo bolj moški hormoni, če ta ženska ni ljubljena. Mi moški pa smo še bolj nežni do ženskega spola. Razumete, a ne? Saj je zadetost umetna meditacija. Do prave meditacije pa je pri marsikomu še zelo daleč.

Spet sem ugasnil pol jointa, sam je namreč ugasnil v moji levi roki, ker sem se predajal pisanju in dovolj dima sem

že imel v sebi. Jaz cigarete ugašam na pol ali že četrt, ker so tako zanič ter si ne spravljam čikov. Razen, če je kdaj krizna situacija, če rabim tobak za joint, vzamem kak čik iz pepelnika ali koša. Da pa bi tak čik prižgal, ni šans! Če nimam, pač nimam. V mojem kodeksu časti ni tega, da bi brskal po svojih smeteh. Raje uporabim možgane ter si priskrbim tisto, kar rabim. Skoraj zmeraj deluje, tako ali drugače. Uporabljam samo besede ter misel, nikdar agresije. Razen enkrat, ko sem nadrl cimra, ker nama z Nikotom ni hotel dati jurja in je šel raje pit v neko diskoteko. Potem pa je zjutraj za kazen moral peščiti domov več kot eno uro. Ampak je še kar mlad, tam do 38. leta si kao mlad in še zanimiv za pičke. Potem pa ne več toliko, ker te je povozil čas, zato je dobro, da si zmeraj prisoten in da greš s časom naprej, čeprav je naša generacija skoraj vsa poročena.

Naslednje nadaljevanje »THC odvisnika« ugotavlja, da so umetniki večni otroci, nato pa govori o tem, kakšen odnos ima avtor do seksa ter kaj si misli o računalnikih. Izvedeli bomo za neko izmišljotino v zvezi s posilstvom ter za dogodek, v katerem je junakov prijatelj rešil neko dekle pred posilstvom. Brali bomo še o hrani, sončnih zahodih, dovoljenih drogah in pa – seveda o travi, konoplji, hašišu, Amsterdamu in Indiji. Na svidenje do prihodnjega nadaljevanja!

(UREDNIK)

NO SMOKER

**RESNIČNOST NE OBSTAJA – TA JE LE VSAKDANJOST!
POPOLNOST SE NASELI V NAŠIH TELESIH,
OGLEDUJE SKOZI NAŠE OČI: KLIČE K BIVANJU, OBSTOJU;
DIHA V ZAVESTI, GIBLJE V OSI LASTNEGA BITJA!
NORMALNOST PODREJENA NUJNOSTI VSAKDANA:
TE SO VSI BERAČI!
MI SMO PRIJATELJI NOROSTI – NEODVISNE IN SVOBODNE.
TAKO LJUBIMO, DRUGAČE NE OBSTAJA – NI NAŠE!
LEPOTA SVOJEGA ŽIVLJENJA.....**

#PITAMBAR

©FOTO × Gruden Tomislav GTS

V prostorih dnevnega centra Kralji ulice imamo tudi razstavni prostor, kjer se bodo v tem študijskem letu predstavljale študentke in študentje Pedagoške fakultete — smer likovna pedagogika. Prva razstava že stoji, vabljeni!

Napovedujemo tudi otvoritev naslednje razstave v ponedeljek 19.2. 2007 ob 18h. Predstavile se bodo Petra Primc, Urška Švara in Ana Ivančič. Vabljeni ljubitelji moderne umetnosti!

INTERVJU Z OBLIKOVALKO IN UMETNICO TINO GROBOVŠEK

GREGOR B. HANN

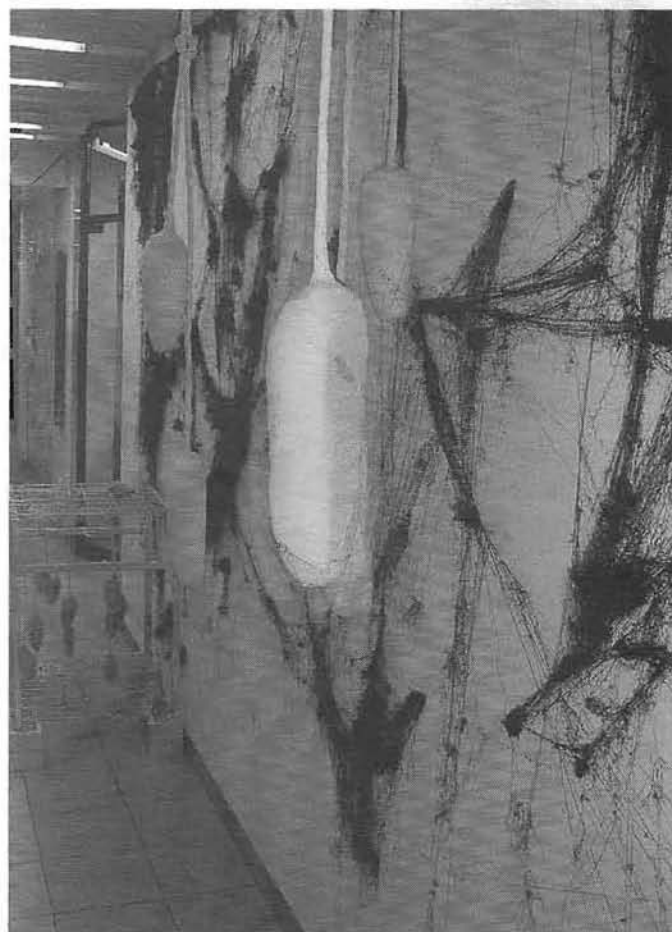
V ponedeljek, 15. 1. 2007, je bila v prostorih društva Kralji Ulice razstava slik in skulptur študentk Pedagoške fakultete, smer likovna pedagogika. Sodelovale so 3 študentke, in sicer **Tina Grobovšek**, **Mojca Založnik** in **Branka Istenič**. To je nova pridobitev za društvo KU, kjer je pomembno, da se zmeraj nekaj dogaja in sicer tudi v povezavi z moderno kulturo.

Tina Grobovšek je prijazno povedala, da se rada ukvarja z oblikovanjem, slikanjem in risanjem in da je razstava plod njenega dela in ustvarjanja.

Napravila je skulpturo iz obešenih podgan in povedala, da načeloma ne mara živih podgan, rada pa dela skulpture iz njih. Razstava je zares lepa in upam, da bo pritegnila veliko ljudi ter zanimanja širše javnosti in pokazala, da se tudi mi brezdomci zanimamo za kulturo.

Kot ste verjetno že navajeni, so govori, ki spremljajo otvoritve razstav, zelo dolgovezni in predvsem dolgočasni, med njimi ljudje svečano gledajo v tla ali subjekt opevanja, njihova največja želja pa je, da bi ga bilo čimprej konec. Če tako spremno besedilo beremo, je zadeva mnogo lažja pač preberemo vsako tretjo vrstico ali pa ga samo ošvrknemo s pogledom. Tale sestavek bo skušal pravkar orisani stereotip zmehčati, kajti čeprav so mi punce naročile, naj bo sestavljen iz zapletenih sintagm in izrazov, ki jih nihče ne razume, bo kar se da kratek in predvsem preprost. Povedala vam bom, da Branko, Mojca in Tino poznam že dolgo, ker so moje sošolke na faksu in sem tako imela že lep čas priložnost spremljati njihovo delo.

Že ob prvih srečanjih mi je bilo jasno, da so vse zelo talentirane, povsem nemogoče pa je bilo napovedati, kam bodo ti potenciali pripeljali. Končne postaje, ali pa recimo raje vmesne, si te dni lahko ogledate v društvu Kralji ulice. Če sprehod začnete pri okenski polici, ga boste začeli ob Mojčinih glinenih poetičnih stvorih, ki jih jaz doživljam kot nekoliko sterilizirane pojave iz gozdov Gregorja Strniše. Če pot nadaljujete ob steni z računalniki, se boste seznanili z Brankinimi prepoznavnimi grotesknimi figurami, ki na zelo neposreden način govorijo o nekaterih bistvenih krčih tega sveta. Potem se lahko odločite zaviti levo ali desno. Pot na levo vas bo zapeljala v nič manj grotesken deževni gozd in morda boste v njem prepoznali stare in na novo gojene zamere, morda pa vam bodo Tinine podgane povedale nekaj čisto drugega. In če končate na desni (na tem mestu je treba precej na gosto vključiti razumske senzorje), boste končali med filtri realnosti. Tako boste povsem pripravljeni, da pot nadaljujete v realnost na ulicah. Tako, moj sprehod je bil zelo osvežujoč, navdihujoč in mnogovrsten. Takega želim tudi vam.

Čeprav so manj kvalitetni, imajo ročno in zato počasi narejeni tatui, svojo zgodbo. Niso namreč narejeni po prej določeni šabloni, ampak so rezultat risbe, ki je bila narisana samo nate.

Začelo pa se je tako: pristal sem v zaporu. In kaj zdaj, kako se znajti, oziroma kako živeti in preživeti? Sam sem našel odgovor v tetoviranju. Začelo se je, ko mi je cimer vtetoviral vrtnico na desno ramo. Računal mi ni, hotel pa je, da se tudi sam naučim in mu zapolnim redka še netetovirana mesta telesa.

Potem pa se je začelo. To nam je bil beg in hkrati antidepressiv. Postala nam je rutina. Šivanko si nabrusil na robu keramične ploščice, nato ovil s cvernom, da je špica gledala ven za debelino kože. Dalo se je zaslužiti. Naslednji tatu sem si naredil sam – marihuanin list z napisom (ganja limit), saj sem upal, da na tej meji ostanem. Potem pa sem se odločil za pajka s pajčevino, vraževerno, proti zahrbnosti.

No, to je moja zgodba o mojih tatujih, ki niso samo trajna znamenja na koži, so tudi pod njo.

©FOTO × Maruša

LJUBITI IN BITI LJUBLJEN

ZAKAJ BI RAZLAGAL,
KO ČUTIŠ, DA SI IZDAN.
ZAKAJ BI RAZLAGAL,
KO TI NEKDO POMAGA
NOSITI BREME.
ZAKAJ BI RAZLAGAL,
KO TI LAHKO NOSIŠ
NJEGOVO STREME.
ZAKAJ BI RAZLAGAL,
KO NIMAŠ KORENIN.
KO SE UKVARJAŠ Z
VIDEZOM,
SE VSE MAJE.
VERJAMEŠ VASE, KER SI
ZVEST SAM SEBI.
VIDIŠ SE, KADARKOLI SE
POGLEDAŠ.
ČE KAJ POZABIŠ, JE PA
NORMALNO.

#KAVICA

× JANKO IN TANJA

KRALJICA:

TEČE. TEČE MI. TEČE
NAMA.
IZREZUJEM
POMARANČE. SUHE
POMARANČE...
...IN TI MI GOVORIŠ...
DRAGA!
TAKO SVOBODEN STIL
IMAŠ
OB TEM... DRAGI!
TE SUHE POMARANČE
SO VENDARLE ZATE...
...KOT BI BILA ZATE
SUHA JAZ.
...KOT BI BILA
PREPOJENA,
PRENAPOJENA,
ZADUŠLJIVA,
LJUDOŽERSKA,
POTREBNA,
EKSTAZIČNA...
KER ŽREM TEBE.

KRALJ:

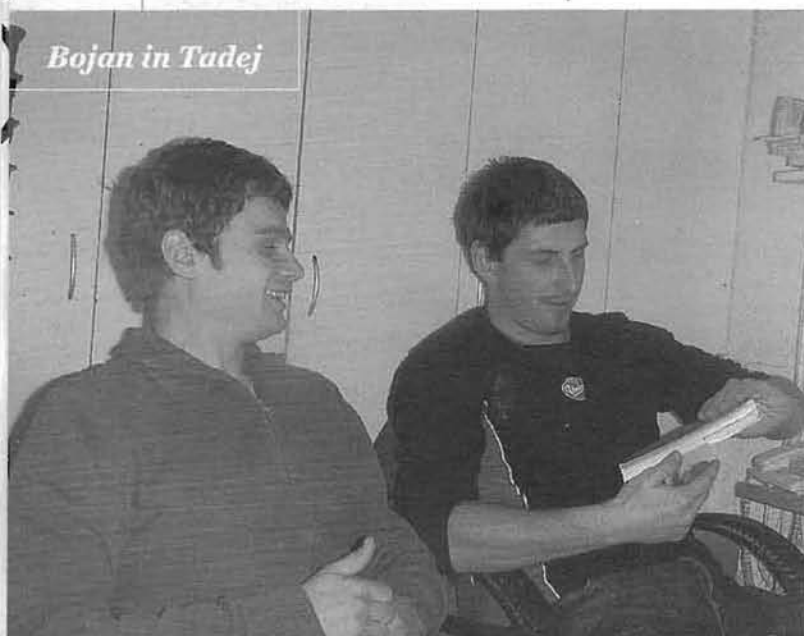
TI SI ZARES ČUDOVITA...
LOTILA SI SE MLADEGA
OČAKA.
PREBUJAŠ ŽE ZDAVNAJ
PREPOJENO
IN POTEM ZOPET Z
GNEVOM ZATRTO.
TI RES ZNAŠ...
PREFINJENA BUDILKA,
VZDRHTELA SI
PRVINSKE KORENINE
IZ KATERIH SO SE PREJ
NAPAJALE DRUGE,
REŠUJEŠ STARO,
OSAMELO DREVO,
KI IMA TISOČKRAT
ZDRAVLJEN STRŽEN.
SI ŽUŽKOCVETKA?
VETROCVETK IMAM
VEDNO ZNOVA DOVOLJI!
BOJIM SE TE, KER TI
RES ZNAŠ...
LAHKO ME OKLESTIŠ,
LAHKO ŠE ZAVRTAŠ
VAME,
LAHKO ME TUDI
PREOBRAZIŠ
ALI ME MORDA CELO
VZLJUBIŠ,
A PROSIM TE...
PESTUJ MOJ RANJENI
STRŽEN.

Pogovor z Bojanom in Tadejem, delavcema dnevnega centra za uživalce nedovoljenih drog CARS (centra za preventivo aidsa in ranljive skupine).

ZA ZAČETEK SE PREDSTAVITA, POVEJTA KAJ O SEBI.

T,B: Sva Bojan Kuljanac in Tadej Kebelj, absolventa socialnega dela, tik pred diplomo.

TU DELATA ZARADI...

Bojan in Tadej

B: Delava honorarno, prek študenta, ker je zelo težko dobiti delo v najini smeri, midva pa si želiva pridobiti profesionalne izkušnje.

T: Lani se je pojavila priložnost čisto slučajno, ko so naju rekrutirali bivši zaposleni v Stigmi. Od takrat sva tu.

B: Zdaj bo eno leto.

T: Je že!

KAKO JE NA VAJU VPLIVALO ENO LETO DELA V STIGMI?

T: Ko sem se vpisoval na faks, sem si rekel, da z odvisniki ne bom delal. Potem pa je pač prišla priložnost za delo v Stigmi. Ne vem... Ko padeš v to sceno... Ni lahko, no... Ko sem začel novembra, decembra in se sonce skriva za oblake..., se naučiš, da stvari, ki se tu dogajajo, ne nosiš s sabo domov.

B: Meni ni bilo težko, ker sem bil na praksi v Zavodu za duševno zdravje Hrastovec — tam pa itak vidiš

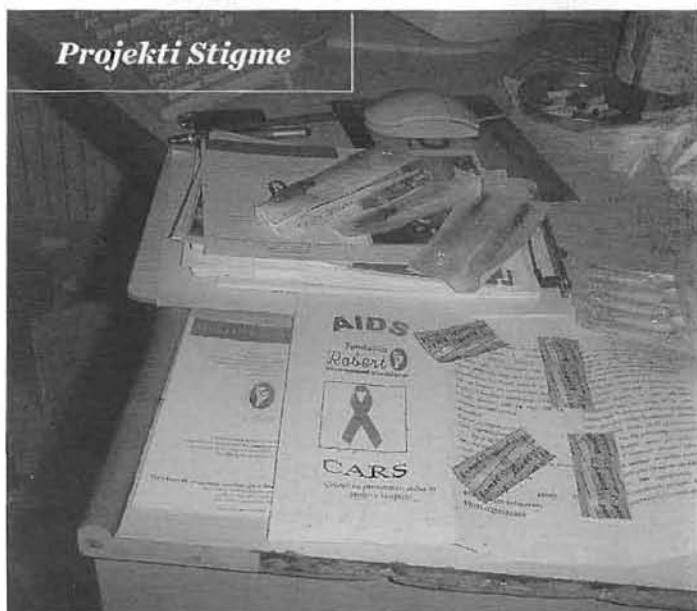
vse v živo in mi Stigma niti ni bila velik šok.

Mi pa še vedno pobere ogromno energije, ta prostor in ti ljudje, saj je heroin zelo egoistična droga. Hkrati pa dobiva zelo malo pozitivnih odzivov, kar dobiva, je redkokdaj dovolj dobro.

T: Potreben je čas, da se navadiš na uporabnike in oni nate.

B: Moraš jih spoznati, da lahko potem upravljaš preko osebnega odnosa.

KAKO BI V ENEM STAVKU POVEDAL, KAKO JE NATE VPLIVALA STIGMA?

Projekti Stigme

B: Pozitivno, več vem tudi o kokainu in heroinu.

POVEJTA KAJ O PROGRAMIH STIGME?

B: Stigma je projekt CARS-a (Centra za preventivo AIDS-a in ranljivih skupin). Uporabniki so uživalci trdih nedovoljenih drog, prihajajo tudi brezdomci. Izvajamo menjavo igel, imeli smo iglomite, izvajamo predavanja z namenom osveščanja ljudi o AIDS-u, imamo tudi čistilne akcije pobiranja odvrženih, uporabljenih igel, ki smo jih pobrali že preko štiri tisoč in pomagamo uporabnikom pri socializaciji. Sva močno vpletena v džankijevski svet. Piševa pa tudi razpise za donacije.

KAKŠNA JE VLOGA STIGME V MESTU LJUBLJANA?

T: Dobro je, da je v samem centru, saj je tako na dosegu

roke množici uporabnikov, ki prihajajo po sterilni pribor. Številka uporabnikov je pri nas mnogo višja kot pri ostalih sorodnih organizacijah.

B: V mesecu tako podelimo od deset do dvanajst tisoč igel. V celem letu smo jih podelili sto petindvajset tisoč, od katerih jih je bilo vrnjenih osemdeset tisoč.

KAJ STIGMA ŠE PRISPEVA DRUŽBI?

B: Odmakne narkomane z ulice, to je s centra dogajanja, stran od normalno živečih ljudi.

T: Na čistilnih akcijah pa pobiramo vsepovsod odvržene igle, ki so lahko nevarne otrokom, pa tudi odraslim; mnoge so namreč odvržene vse naokrog.

DELITE TUDI KONDOME IN OSVEŠČATE LJUDI O AIDS-U?

B: To ni osrednje področje našega delovanja, saj večina narkomanov ni spolno aktivnih; se pa pri nas zgledajo tudi ljudje, ki pridejo zgolj po kondome. Letos smo jih podelili okoli dva tisoč, pa jih pol leta sploh nismo imeli; sicer bi bila številka bistveno višja.

DRUŽBENA VLOGA STIGME?

B: Zmanjševanje škode in most med uporabniki, ki so odrezani od družbe. Most med ulico in državo.

KAKŠEN JE POGLED VAJU — KOT SOCIALNIH DELAVCEV — NA NARKOMANE?

B: Narkomani so izredno širok spekter ljudi. Prihajajo takšni z ulice: neurejeni in zanemarjeni, ki se preživljajo z beračenjem in krajo.

T: Pa tudi taki z redno zaposlitvijo in socialno urejenim življenjem, ki jim narkomanije ne bi nikoli prisodil.

ZAKAJ MISLITA, DA SE DROGIRAJO LJUDJE Z REDNO SLUŽBO IN UREJENIMI SOCIALNIMI ODNOSI?

B: Zaradi užitka.

T: Vsak živi svoje življenje in ga vozi, kakor sam hoče. Tako so se namesto za ukvarjanje z računalnikom, športom ali pa kulturo odločili za drogo.

PA TISTI Z ULICE?

T: Mnogi prihajajo iz neurejenih družinskih razmer; lahko bi rekel, da imajo za seboj nesrečno otroštvo.

B: Družbeno dožemanje uživalcev heroina največ pripomore k temu, da posameznik konča na ulici.

KAJ NATANČNO TA TRDITEV POMENI?

B: Družba je heroin stigmatizirala kot nekaj slabega in škodljivega, pa ne povzroča prav nič več škode kot alkohol, ki je družbeno manj ožigosan. Ko na primer doma izvejo, da se sin oziroma hči drogira s heroinom, takoj nastane ogenj v strehi. Mnoge vržejo na ulico. Poznam primer dekleta, ki se je odvadila droge in poskušala normalno zaživeti tudi v okviru svoje družine. Pa ji niso verjeli in je niso niti upoštevali niti sprejeli. Tako je zopet pristala na ulici, od koder je bil

do droge le majhen korak. Človeka se v abstinenco ne da prisiliti, lahko pa se mu prisluhne, ga razume in se mu pomaga.

MISLITA, DA BI BILA STVAR DRUGAČNA, ČE BI BILA DRUŽBA BOLJ IZOBRAŽENA IN BOLJE INFORMIRANA ALI PA ČE BI BILA DROGA LEGALIZIRANA?

B: Poraba ne bi bila manjša, bi pa bilo vse skupaj mnogo bolj nadzorovano. Na Nizozemskem imajo najmanjši odstotek uporabe trdih drog.

V TEM OKVIRU SI PRIZADEVATA TUDI ZA PROSTOR ZA VARNO, NADZOROVANO IN STERILNO VBRIZGAVANJE, PROJEKT VARNE SOBE.

T: Prizadevava si, je pa cela stvar vedno težje izvedljiva in počasi vodeni. Ni sredstev, ni kadra, tudi celotna zakonodaja je ovira. Trenutni nadomestek varne sobe, brez najinega privoljenja, pa je sosednja garaža, kar je močno neprijetno, ampak sama sva proti temu brez moči.

KAKO SOSEDE GLEDAJO NA STIGMO?

B: Večina jih ima pripombe, zato redno skrbiva za urejenost in čistočo okolice.

Trenutna »varna soba«

T: Če se ne motim, se je izvajala tudi peticija za zaprtje Stigme in glede na to, kaj vse se dogaja, jim daja prav. Idealne rešitve ni, so se pa v desetih letih Stigminega delovanja tudi sosede malo privadili.

B: Malo več financ in potem tudi večji kader, pa bi bili odnosi s sosedi veliko boljši.

KAKO PA NARKOMANI KOMENTIRAJO STIGMO?

B: Glede na to, da je standard v Stigmi — zaradi pomanjkanja financ — močno padel, je večina nezadovoljnih in obujajo spomine na dobre stare čase.

KAJ STIGMI MANJKA?

T: Manjka ji kader, manjkajo ji finance.

KAKŠEN KADER?

T: Ljudje, ki so pripravljeni za delo. Za delo z že obstoječimi programi bi bilo potrebno več kadra in več denarja. Denar prihaja s strani EU od partnerskih organizacij, za katere izvajamo raziskave in projekte, od katerih dobimo denar. Manjši donatorji pa so tudi znotraj države Slovenije.

B: Opravlja se še prostovoljno delo, za katero bistvenih sredstev ne potrebujemo. To so na primer čistilne akcije pobiranja igel, dejavnosti osveščanja ljudi o AIDS-u, recimo za prvi december, pa tudi midva sva bolj ali manj prostovoljca - glede na višino mesečnega dohodka.

STA REDNO PLAČANA?

T: Ne, plačila zamujajo....

B: Sedaj se je nabralo že za nekaj mesecev. Tako se moramo prijavljati na množico razpisov in ravnokar sva se prijavila na enega; bova videla, kako se bo stvar razvila.

ZAKAJ NISTA IZPLAČANA?

T: Ker nam že dve leti nobenega razpisa niso odobrili. Zadnji dohodek, ki sva ga dobila, je bil od prevoda strokovnega angleškega teksta in ne od dela v Stigmi. Za plačo morava poleg rednega dela v Stigmi izvajati še dodatna dela, s katerimi se potem krije najin mesečni dohodek. Tako v Stigmi delava v bistvu popolnoma zastonj.

ODNOS MESTA LJUBLJANE DO STIGME?

T: Ga v preteklem letu ni bilo! Financ s strani mesta ni bilo, z Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve tudi ne, Ministrstvo za zdravje pa prispeva zgolj za sanitetni material. Sicer pa midva nimava vpogleda v finance; za njih sta zadolžena Evita Leskovšek in Karel Lipič.

B: Potrebno bi se bilo odločiti, ali stvar resno voditi in se zavzeti zanj ali pa celotni projekt opustiti. Vendar za opustitev ne vidim razloga, saj samo k nam zahaja mesečno sto šestdeset uporabnikov.

T: Projekt ni majhen!

KAJ PA PROBLEM, KI GA IMA STIGMA Z UPORABNIKI?

T: Zmanjkuje časa in volje. Preveč energije nama pobere že priprava dokumentov za razpise, iskanje donacij,

organizacija delavnic po osnovnih šolah, čistilne akcije in podobno.

B: Tako nimava individualnega dela z narkomani.

PA PROSTOVOLJCI?

T: Teh je nekje šest, sedem in pridejo enkrat na teden za uro, dve. A so tudi oni potrebni izobrazbe, saj pridejo v okviru rednega študija.

BI IZPOSTAVILA ŠE KAKŠEN PROBLEM, MORDA APELIRALA NA KAJ DOLOČENEGA?

B: Naj se vodilni že odločijo, kaj bo in kaj hočejo storiti, da bo konec životarjenja.

KAKŠNE SO POTEM POTREBE STIGME?

T: Redno mesečno financiranje, ki bi omogočilo zadovoljstvo zaposlenih in širitev profesionalnega kadra za nemoten potek dela. Stabilizacija organizacije kot tudi projektov, ki jih izvajamo.

B: Preveč časa gre za iskanje in izvajanje dodatnih zaposlitev, da lahko sploh preživiva mesec.

ZA KONEC

B: Upava, da bova dobila vse plače, ki nama jih dolgujejo in da bo mesto pokazalo večji interes.

T: Škoda bi bila, če se projekt konča. Stvar ni slaba.

VAJINO SPOROČILO LJUDEM?

B: Če se že odločijo za uživanje heroína, naj to počno s trezno glavo in v zmernih količinah. Prava mera je življenjska modrost.

T: Do not use drugs!

Oseba:

Štefanija oziroma »naša Štefka« je stara 54 let. Je brezposelna, živi pa v enasobnem stanovanju stare hiše na Vadnikovi 13. Stanovanje je last Mestne občine Ljubljana, ureja ga Stanovanjski sklad. Trenutno nimata Štefanija in njena sestra v stanovanju niti elektrike niti ogrevanja.

Lansko leto je bil med Centrom za socialna dela Šiška ter Stanovanjskim skladom sklenjen dogovor o prenovi stanovanja. Meseci minevajo, poleti je še nekako šlo, pozimi pa je v stanovanju še bolj mraz kot zunaj, o prenovi pa še vedno ne duha ne sluha. Štefanija in njena sestra tako vsak mesec plačujeta za stanovanje brez elektrike in ogrevanja. Na Stanovanjskem skladu pravijo, da so na Elektru plačali vse in z njimi tudi sklenili pogodbo. Kasneje so dobili pismo, da varnostna električna omarica Štefanjinemu stanovanju ne ustreza predpisom in jo je potrebno zamenjati. Na omarici imajo svoj števec še trije lastniki, ki morajo pristati na menjavo, katere stroške si je treba razdeliti.

Prihodki:

86.213 sit (359.76 eur) mesečno znaša pokojnina po starših, ki jo dobiva Štefanija in njena sestra. Od tega ostane Štefaniji polovica: 43.106 sit (179.88 eur).

19.023 sit (79.38 eur) mesečna nadomestilo za invalidnino

Skupaj torej dobiva **62.129 sit** (259.71 eur) mesečno.

Odhodki:

— 12.000 sit (50.08 eur) najemnine in stroški stanovanja, Štefanjin delež je 6.000 sit (25.04 eur).

— 4.500 sit (18.78 eur) za zdravstveno zavarovanje.

— okrog 26.000 sit (108.5 eur) stroški prehrane: 750 sit na dan čez teden, ko Štefanija kosi v samopostrežni gostilni. Včasih pelje Štefanija na pizzo še svojega prijatelja Marjana, kar za oba nanese 3.200 sit 2X mesečno (6.400 sit).

— 2.100 sit (8.76 eur) za sveče. Štefanija z njimi vsaj mala razsvetli stanovanje. Potrebuje eno za v sobo in eno za v kuhinjo. Pokuri okrog 30 sveč mesečno (ena gori dva dni). Ena stane 70 sit.

— 25.480 sit (106.33 eur) za cigarete. Štefanija pokadi vsaj dve škatli cigaret, ki stanejo 455 sit, na dan.

— 12.000 sit (50.08 eur) za Štefanjino mačko Ljubico ter pso Rona in Medota.

Stroški skupaj znašajo **76.080 sit** (317.48 eur), torej je Štefanija za 13.951 sit (58.22 eur) mesečno v minusu. V veliko pomoč ji je prijazna gospa (kakor jo imenuje Štefanija), ki ji vsak mesec in tudi ob praznikih finančno precej pomaga. Brez nje bi šlo veliko težje.

S ŠTEFKO SKOZI MESEC

©FOTO × Alenka Lamovšek

Ljubljanski Kinodvor je bil od 2.12. do 9.12.2006 prizorišče festivala lezbičnega in gejevskega filma, ki že 22. leto zapored ponuja filme, ki znotraj gejevske-lezbične filmske produkcije najbolj izstopajo tako na umetniški kot tudi na aktivistični ravni. Festival je bil prvič organiziran leta 1983 v okviru festivala Magnus in tako velja za najstarejši tovrstni filmski festival v Evropi in za eno najstarejših filmskih prireditev pri nas. Organizator festivala je društvo ŠKUC, ki mu je, ne glede na omejena finančna sredstva, uspelo v program vključiti kar 34 zvrstno in tematsko raznolikih filmov iz 15 držav. Poleg tega je festival, sicer z ožjim izborom filmov, že tretjič gostoval v Celju in že drugič v Kopru. Glede na trenutne okoliščine, v katerih nestrpnosti do manjšin in "drugačnih" iz dneva v dan naraščajo, izbor predstavljenih filmov sploh ne preseneča. Slednji namreč kot tematsko rdečo nit osvetljuje problem nasilja v vseh svojih pojavnih oblikah, pogosto zaradi globoko ukoreninjene družbene nestrpnosti.

Eden izmed vrhuncev festivala je prav gotovo duhovita drama C.R.A.Z.Y. (2005), v kateri je kanadskemu režiserju Jean-Marc Vallée uspelo združiti svetova avtorskega in komercialnega filma. Gre za družinsko sago, v kateri ima osrednjo vlogo Zachary Beaulieu – četrti izmed petih sinov, ki se rodi na božični večer leta 1960 v na videz običajni montrealški meščanski družini. Film nam s pomočjo glasbe, ki ima tako v filmu kot v življenju družine Beaulieu zelo vidno mesto, pripoveduje o Zacovem odrasčanju med hrupnimi brati, o njegovem iskanju svojega pravega izraza in o njegovih notranjih bojih, do katerih prihaja zaradi njegove nenehne razpetosti med željo ugoditi drugim ali poslušati svoje občutke. Zac na svoji turbulentni poti v odraslost polno uživa vse radosti, ki mu jih ponuja življenje, in preko katerih odkrije in na koncu razkrije svojo homoseksualnost.

Festival lezbičnega in gejevskega filma nedvomno ostaja pomemben družbeno kulturni dogodek, ki s sabo prinaša tudi politično sporočilo. To pa nam med drugim sporoča, da družba, v kateri živimo, še vedno zahteva močno prisotnost aktivizmov.

Da se "drugačnosti" ne bi bali ali je obsojali, jo moramo spoznati in ji pustiti, da sobiva z nami. Priložnost za to spoznavanje pa nam s svojo pestro ponudbo omogočajo tovrstni festivali in nenazadnje tudi časopis, ki ga pravkar berete.

22. FESTIVAL LEZBIČNEGA IN GEJEVSKEGA FILMA

MAJA KOZAR

DNEVI ANIMATIKE, DECEMBER 2006

V Kinodvoru so potekali dnevi Animateke, kjer smo si lahko ogledali obširen repertoar tako animiranih kot kratkomontažnih filmov. Opus animiranih filmov je bil precej raznolik, nekatere animacije so bile zelo abstraktne, tako da povprečen slovenski ljubitelj risank tega morda ni mogel občudovati, vendar pa so bili po svoje zanimivi, predvsem zato, ker ima gledalec občutek, da je bil avtor sam Picasso. Značilnost Animateke je, da so vsi avtorji iz Evrope in so zelo uspešni ustvarjalci animacije. Zelo posrečen je animirani film Prerokba žab francoskega avtorja Jacquesa Remyja. Film naj bi bil bolj primeren za otroke, vendar pa smo v svetu animirane domišljije verjetno tudi odrasli vsaj malo otroci. Tudi zgodovina norveškega animiranega filma je bila zelo zanimiva, posebno zato, ker ima dokaj drugačen pristop, kot smo gledalci navajeni in se močno razlikuje od pojmov animacijskih mojstrov onstran luže.

R.P.

FILMSKI KOTIČEK

Umrli je italijanski filmski producent Carlo Ponti, ki je bil pravzaprav ikona italijanskega filma. Carlo Ponti se je rodil 11.12.1912, umrl pa je 10.1.2007. Bil je drugi mož italijanske filmske igralka Sophie Loren. Carlo Ponti je bil producent mnogih uspešnih filmov, med njimi tudi filma Doktor Živago, dobitnika sedmih Oskarjev.

R.P.

GLASBENI KOTIČEK

Malo pred novim letom je umrl ameriški temnopolti glasbenik James Joseph Brown. James Brown se je rodil 3. 5. 1933, umrl pa je 25. 12. 2006 zaradi pljučnice oziroma bolezni dihal. James Brown je bil vsestranski glasbenik, ki je igral vse od soula, jazza do rocka. Združeval je več glasbenih zvrsti v eno, zato so se mnogi glasbeniki zgledovali po njem in bili pri tem tudi uspešni. James Brown je bolj znan po pesmi I feel good, njegov song so uporabljali v mnogih filmih, zato je postal ikona v svetu glasbe.

R.P.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

VELIKA IZGUBA ZA BREZDOMCE

V starosti 94 let je odšel priljubljeni francoski duhovnik Abbe Pierre, ki je večino svojega življenja posvetil borbi za izboljšanje življenjskih razmer brezdomcev in revežev. Po vojni, leta 1949 je odprl prvo zatočišče za brezdomce v neki prenovljeni stavbi v predmestju Pariza. Iz tega se je razvilo mednarodno gibanje Emmaus, ki sedaj pomaga revnim in brezdomcem že v 50 državah po svetu in financira pa se z reciklažo.

L.J.Š.

Razstave

KAJ: razstava 27 manjših instrumentov (večina eksponatov iz ljubljanskih bolnišnic in ambulant iz začetka 20. stoletja)
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, enota Poljane, Ljubljana
KDAJ: od pon. do pet. med 10h in 18h, trajanje razstave od 15. 1. do 30. 6. 2007

KAJ: fotografska razstava (natečaj za fotografijo leta revije Emzin)
KJE: Cankarjev dom, Prešernova 10, Ljubljana
KDAJ: od tor., 6. 2., (ob 20h) do tor., 6. 3. 2007

KAJ: razstava Space Invaders
KJE: Galerija Škuc, Stari Trg 21, Ljubljana
KDAJ: tor. do ned. med 11h in 20h (11.1. - 9. 2. 2007)

KAJ: razstava del študentk likovne pedagogike
KJE: prostori distribucijskega dnevnega centra Kralji ulice, Poljanska 14, Ljubljana
KDAJ: pon. do pet. med 8h in 18h (15.1. - 12. 2. 2007)

Glasba

KAJ: Reggaeneracija (plesni ritmi od 60. naprej: reggae, ska,...)
KJE: Gala Hala, AKC Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 2. 2. 2007 ob 22.30h (vstop je prost do 24h)

KAJ: premierna predstavitev videospota Ironic Tronic "We don't want Laibach"
KJE: Gala Hala, AKC Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 9. 2. 2007 ob 22h (vstop je prost do 24h)

KAJ: Tradicionalni pustni disco party
KJE: Gala Hala, AKC Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: torek, 20. 2. 2007 (vstop je prost do 23h)

NAPOVEDUJEMO

KAJ: otvoritev razstave študentk lik. pedagogike (Petro Primc, Urška Švara, Ana Ivančič)
KJE: distribucijski dnevni center Kralji ulice, Poljanska 14, Ljubljana
KDAJ: ponedeljek, 19.2.2007 ob 18h

T.V.

»VSI SMO BREZDOMCI IN POPOTNIKI HKRATI«

ali BOG IMA RAD TUDI PANKSE!

MARUŠA BERTONCELJ

Tako bi lahko zvenel povzetek dosedanje življenjske zgodbe Francija Rogača, mladega slovenskega pravljicarja, ki je ob koncu lanskega leta v samozaložbi izdal avtobiografijo Ključ brezdomca. Rogač, bivši panker (no, malček je pa kljub vsemu to še vedno), izpove svojo zgodbo, ki je v marsičem podobna »zgodbam z roba« - ali vsaj prvim poglavjem le-teh.

Zgodba o čustvenih stiskah iz otroštva, ki so botrovale nizki samozavesti in posledično vdajanju samodestruktivnemu vedenju, kar marsikateremu najstniku predstavlja način upora avtoriteti, bi bila lahko zgolj še ena od zgodb postopnega telesnega, duševnega in socialnega propada človeka, ki ima potencial, a ni nikoli zares imel pogojev... Skratka, lahko bi bila zgolj še ena od pretečih zgodb v smislu: starši, pazite na svoje otroke, in otroci, ne delajte enakih traparij! Pa to ni, kar se pokaže že zelo kmalu, saj sicer zelo preprosta, jasna in analogna naracija temelji na sprotne samoizpraševanju ter na sprotne opisovanju poskusov popravljanja lastnih napak, neugodnih življenjskih okoliščin pa se avtor dotakne zgolj preko opisa svojih občutkov povezanih z njimi in ne toliko preko obtoževanja le-teh. Ključ

brezdomca je zato zgodba o iskanju smisla prav v neštetih ovirah, ki se nam pojavljajo na življenjskih poteh oz. ki si jih pogosto postavljamo predse kar sami. Je zgodba o strategijah, trikih in čudežih, ki nas z ovirami doletijo sočasno, nas prešinejo oz. ki jih osvojimo, in prav to je tisto, kar nam pomaga rasti tudi kot duhovnim bitjem. Rogačev povzetek njegovih dosedanjih pestrih izkušenj je dokaz več, da odraščanje otrok ni in ne more biti izključno v domeni njihovih staršev, pa naj se za to trudijo ali ne, ampak je pretežno proces samoiniciativnega odpuščanja starševske avtoritete, proces nujnega, a bolečega prevzemanja odgovornosti za svoje življenje. In to je nekaj, kar se dogaja znotraj nas, od zunaj pa prihajajo zgolj različni izzivi, ki nas vodijo h konstruktivnim ali pa k destruktivnim življenjskim alternativam.

Rogač je bil dovzeten za oboje in hkrati tudi za vse iz tega izhajajoče nauke, zato se danes lahko ponaša z velikim osebnim uspehom: otresel se je neudobnega uličnega življenja, dokončal šolo in našel »svojo stvar« - postal je uspešen pisatelj pravljic za otroke.

Modrost njegove modre knjižice z zlatim ključkom na naslovnici je tako naslednja: do svojega lahko pride vsak, le poti so različno nastavljene, različno dolge in različno ovinkaste. Dokler nam ne zmanjka upanja in namere, nas ne ustavi še toliko ovinkov in padcev. Je pa res, da nas ti lahko izčrpajo do te mere, da upanje naposled kljub vsemu izgubimo. A celo takrat, če smo vsaj malo pozorni, se vedno zgodi kaj, kar upanje spet prižge... In tako lahko spoznamo, da »večni neuspeh« v resnici sploh ne obstaja!

Franci Rogač vas vabi, da svoja mnenja, morebitna vprašanja ali pa naročila za knjigo Ključ brezdomca pošljete na njegov spletni naslov francirogac555@hotmail.com.

OGLASNA DESKA ✖

Študenti ljubljanskih fakultet (Fakulteta za socialno delo, Pedagoška fakulteta, Teološka fakulteta, Visoka šola za zdravstvo in Fakulteta za upravo) prirejajo v torek, 27.2.2007, dobrodelno akcijo **"STUDENTI ZA LAČNE"**. Od 14. ure naprej bodo na Prešernovem trgu razdeljevali tople obroke in ostale potrebščine, ki jih bodo zbirali na posameznih fakultetah. Vabljeni!

ROGOVCI SPET NEKAJ POTREBUJEMO. GLEDE NA TO, DA NAM SOSEDE POSTAVLJAJO NERAZUMNE ZAHTEVE GLEDE NAPELJAVE ELEKTRIKE, SMO SE ODLOČILI, DA BOMO ELEKTRIKO PRIDOBIVALI PREKO AGREGATA. ZATO POTREBUJEMO KURILNO OLJE, NIMAMO PA DOVOLJ DENARJA, SAJ GA UPORABLJAMO ZA OSVETLJAVO, GRETJE IN OSTALE STVARI POVEZANE Z ELEKTRIKO, KI NAM OMOGOČAJO IZPELJAVO PROJEKTOV (LUČ, ZVOK). MOREBITNIM DONATORJEM SE VNAPREJ ZAHVALJUJEMO.

KONTAKT: 040/554-825

POZOR!
SVETOVNO PRVENSTVO ZA
BREZDOMCE V NOGOMETU.

Letos sodeluje
tudi Slovenija,
že v februarju
prva srečanja

Umetnik vzame za sostanovalca ali sostanovalko - umetniško dušo v enosobno stanovanje v centru mesta. Soba je pregrajena z arhitektonskim posegom - zasebnost zagotovljena. Cena - okoli 130 evrov.

Kličite na 040 58 44 81;
kličite popoldne!

OBVEŠČAM VAS,
DA BOM V PRIHODNJE
LUKIJADO OBJAVLJAL
GLEDE NA POTREBO IN NE PO POTREBI. TAKO JE NE
PRIČAKUJTE VEČ VSAK MESEC. VAŠA MNENJA IN
PREDLOGI ZA KAKŠEN PRISPEVEK PA SO ŠE VEDNO
DOBRODOŠLI NA LUKIJADA.GTS@EMAIL.SI ALI
TELEFON: 040/554-825. HVALA ZA VSE KOMENTARJE.

✖ G.T.S.

FOTO DELAVNICA!
UJEMI ZIMO V SVOJ OBJEKTIV
IN TAKO SODELUJ PRI RAZSTAVI
LEDENI KRALJI! VABLJENI
17.2.2007 OB 11 H NA LOV NA
ZIMO PO LJUBLJANSKIH ULICAH.
PRINESI SVOJ FOTOAPARAT,
ČE GA IMAŠ. DOBIMO SE NA
POLJANSKI 14!

Pomoč starejšim
ljudem, lahko tudi
invalidom.
Pomoč brezplačna.

Dobite me na tel.
uredništva, KTM

STREET

S-TRIP-NIK

ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD ZA
SAMO 2 EUR PRI VAŠEM
ULIČNEM PRODAJALCU.

Življenjske razmere pri Štefki na Vodnikovi 13 ste lahko spoznali že na strani 15. Štefka in Marjan, ki živi pri njej, nestrpno pričakujeta ureditev električnega priključka in se že pripravljata na življenje z elektriko. Zato iščeta televizijo. Najraje gledata smučanje in filme, v katerih nastopajo živali. Če ima kdo od vas televizijo, ki bi jo rad podaril, naj se oglasi uredništvu.

©FOTO × Borut Černe

NA BABI ZORO SE LAHKO OBRNETE S KAKRŠNIMKOLI PROBLEMOM, LAHKO JO VPRAŠATE GLEDE VAŠE PRIHODNOSTI, LJUBEZNI, POSLA ...

VPRAŠANJE

BABI ZORA POZDRAVLJENI, IMAM NEKAJ VPRAŠANJ GLEDE PROBLEMOM NA SVOJEM DELAVNEM MESTU, KI JIH NE ZNAM REŠITI SAMA. ZATO BI VAS PROSILA

ZA NASVET. NAJPREJ MOJI OSEBNI PODATKI: ROJENA SEM 31.10.1979. IMAM 27 LET IN BOM KMALU KONČALA ŠTUDIJ SOCIOLOGIJE KULTURE IN ŠPANŠČINE. IMAM SE ZA DOKAJ ČUSTVENO OSEBO, SPOSOBNO VŽIVLJANJA V PROBLEME DRUGIH. IMELA SEM PRECEJ NORMALNO OTROŠTVO BREZ KAKŠNIH VEČJIH PROBLEMOM, IMAM TUDI DOBRE PRIJATELJSKE IN PARTNERSKI ODNOS. MOJ PROBLEM SEGA BOLJ NA PODROČJE DELA. IN SICER SE UKVARJAM Z DELOM NA PODROČJU SOCIALNO ZAPOSTAVLJENIH SKUPIN (Z BREZDOMCI, ODVISNIKI). POPULACIJA, S KATERO DELAM, JE ZAHTEVNA IN VELIKOKRAT SE MI ZDI, DA VLAGAM VELIKO VEČ ENERGIJE, KOT JO DOBIM NAZAJ. POTEM SE POČUTIM IZČRPAHO. ČEPRAV VEM, DA BI MORALA LOČEVATI PRIVATNO ŽIVLJENJE IN DELO, VELIKOKRAT VZAMEM RAZNE KONFLIKTE (NPR. KO KDO PRIDE SLABE VOLJE IN SAMO IŠČE NEKOGA, DA BI STRESEL SVOJO JEZO) PREVEČ OSEBNO IN ME PRIZADANEJO. POTEM O TEM PREMIŠLJUJEM ŠE DOMA. ZANIMA ME, ČE SE BOM SČASOMA LAŽJE ZNAŠLA V TAKIH SITUACIJAH IN TUDI, ČE BOM V PRIHODNOSTI ŠE DELALA NA TEM PODROČJU OZ. V KAKŠNO SMER BO ŠLA MOJA POKLICNA POT.

LEPO VAS POZDRAVLJAM

× M.

ODGOVOR

Pozdravljena,

pri tvoji starosti se ima večina zdravih ljudi, ki so imeli normalno otroštvo in šolanje, za čustvene in sposobne poslušati ostale, ki imajo težave. Ko pa se začneš ukvarjati s socialnim problemom kot sta brezdomstvo in odvisnost, nastane težava, kako jemlješ ta problem, saj moraš paziti, da sam ne postaneš enak primer. V glavnem je to skupina ljudi, ki samo jemljejo, a skromno poklanjajo, kar je v njihovi situaciji povsem logično. Nevarno je, da se ob vseh težavah in poslušanju samo tega na koncu počutiš kot kakšen koš za smeti. Glede na značaj tvojega dela bi bilo dobro, da pri delu uporabljaš zavore. Stvari ne poskušaj reševati sintetično, loti se jih analitično. Že en sam primer je težko premakniti z mesta v smeri reševanja brezdomskega problema, še težje pa je to v primeru odvisniške duše, kar počneš prav ti in kar te močno bremeni. Šele v primeru, da se stvari res premaknejo, začneš dobivati energijo nazaj in upoštevaj, da je to edina zahvala, ki jo lahko pričakuješ. S tem ne mislim, da pusti delo, če te to veseli. Delaj bolj organizirano, plansko in z malo manj osebnega vlaganja.

Zavedaj se, da na potek nekaterih stvari enostavno ne moreš vplivati, torej jih pusti pri miru za kdaj drugič ali nekoga drugega, tam, kjer pa misliš, da imaš moč spremeniti potek — delaj! V življenju se temu ne boš odrekla. Ti in tvoje delo sta in bosta eno, kar je pozitivno. Vrsta dela, ki ga opravljaš, te krepi in izpolnjuje na osebni ravni, česar ti ne da vsako delo. Vseeno pa ne pozabi na sebe in se čustveno organiziraj tako, da ne nosiš dela s seboj. Tako ti mora ostati dovolj energije, da prečitaš kakšno knjigo, si ogledaš komedijo, greš plesat, dokončaš študij in malo požuriraš. Takrat boš tudi v domačem okolju videla pozitivno spremembo. S teboj, *babi Zora*

VPRAŠANJA ZA BABI ZORO LAHKO POŠLJETE NA DRUŠTVO KRALJI ULICE,
POLJANSKA CESTA 14, S PRIPISOM — ZA SVETOVALNI KOTIČEK BABI ZORE.

BOŽIČNO KOSILO

V sredo, 20.12.2006, je bilo tradicionalno, že deveto predpraznično kosilo v Sprejemališču za brezdomce Škofijske karitas Maribor.

Kot vedno so tudi tokrat naši gostje, brezdomci, do zadnjega kotička zasedli prostor, tako da je bilo kar pretesno, saj se je številka povzpela tja proti petdeset. V goste je, kot je tudi običaj, prišel mariborski nadškof in metropolit dr. Franc Kramberger in nagovoril prisotne. Prisrčen govor je marsikomu od poslušalcev na lice privabil kakšno solzo, saj so bile besede o domu, strehi

nad glavo in Karitas zelo ganljive.

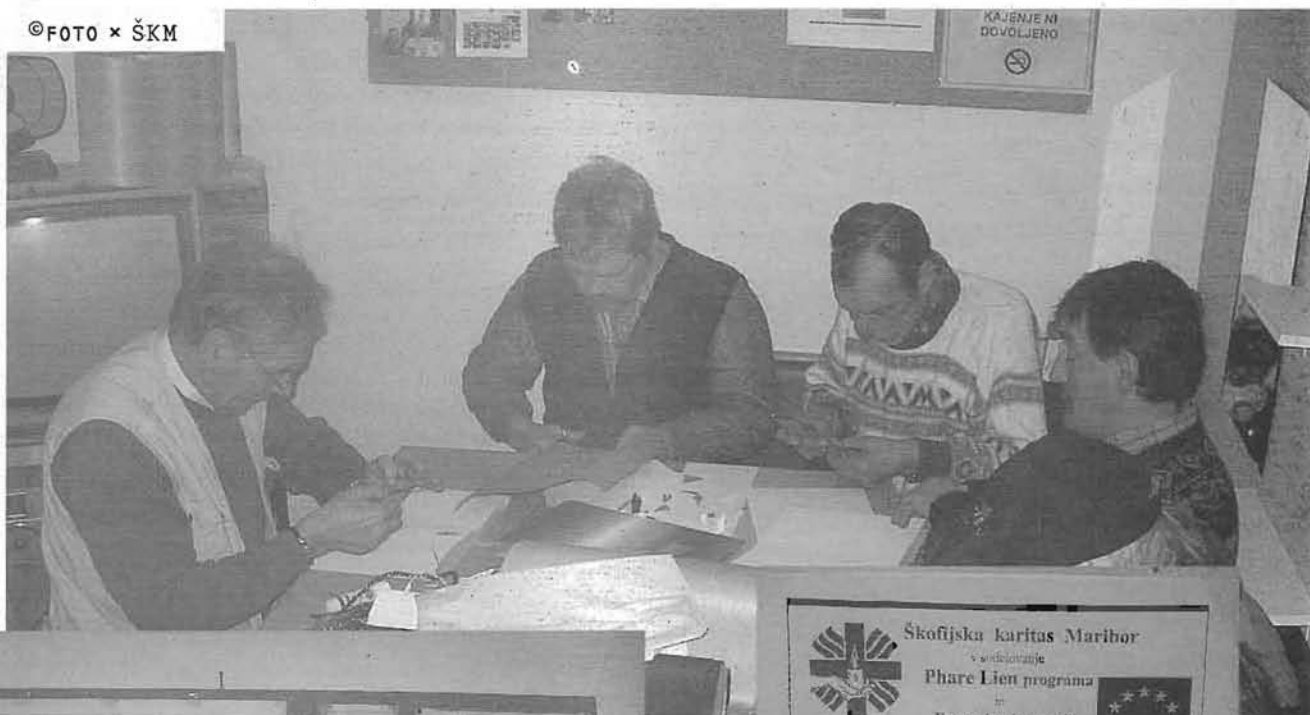
Tudi gospod nadškof je bil kar nemalo presenečen, ko so mu uporabniki Sprejemališča izročili voščilnico, ki so jo v predhodnih dnevih sami naredili ter izrekli voščilo ob prihajajočih praznikih pa tudi zahvalo, da v vseh teh letih kot predsednik Slovenske oz. Škofijske karitas, ni nikoli pozabil na njih.

Generalni tajnik Zlatko Gričnik je prav tako povzel nekaj besed ter poudaril, da je človek bil in mora ostati na prvem mestu, negledenato, kakšne so njegove življenjske karakteristike, njegov slog življenja. To je in mora ostati tudi v prihodnje vsakodnevno vodilo vseh sodelavcev Karitas.

Nemalo zatem je v prostor stopil tudi dedek z rdečo kapo in belo dolgo brado. Njegov zvonec je že poprej oznanil njegov prihod in v prostoru je kar naenkrat postalo še vse bolj svečano in nekako drugačno. Zdelo se je, kot da smo se vsi skupaj vrnili v čas otroštva, umazanih hlač, veselja in sreče. Še posebej razposajeno je bilo ob obdaritvi iz debele dedkove vreče, ki se je kar šibila pod vsemi dobrotami, ki so se nahajale v njej. Sledil je še dedkov pozdrav in odhod na sani ...

Na koncu je bilo še kosilo in sicer po željah naših gostov. Po željah, ki so se izkristalizirale v skoraj desetih letih delovanja Sprejemališča. Kakšne so te želje, pa naj ostane skrivnost!

©FOTO * ŠKM

SEM KLOŠAR, A SEM TUDI ČLOVEK, KI IMA SRCE

©PRISPEVEK POSLAL × Rok Goran-Gogi

Najprej bi se iskreno zahvalil vsem uslužbencem Karitas, ki nam dajo vsaj kanček toplote in nas sprejemajo takšne, kakršni pač smo! Hvala!

Zahvalil bi se tudi ljudem, ki prinašajo oblačila, obutev itd. To so dobri ljudje, ki vedo, da smo tudi mi ljudje. Na žalost ne morem mimo ljudi, ki bi nas najraje izbrisali iz svojih spominov! Iz svojih src so nas že.

To so ljudje, ki vedo, da obstajamo, a se delajo, da nas ne vidijo.

Ti ljudje nas opazujejo zviška. Zaničujejo nas. Sramujejo se nas. Jaz osebno jim pravim ljudje — maske. Mumije! Tem mumijam, če bi jim ta časopis slučajno prišel v roke, bi rekel tole: »Sem KLOŠAR, a sem tudi človek, ki ima srce. Če rodil bi se še enkrat, hodil bi isto pot, kajti v življenju ne bi hotel bit v vaši koži, polni jeze in sovraštva do soljudi.«

Ljudje, iskreno pogledajte v svoja srca!

Smo srca zamenjali za prestiž? Kdor več ima, več velja?

Ne bi rekel!

Ne morem tudi mimo ene žalostne novice.

Pred božičem je umrl moj dolgoletni prijatelj Mazo.

Bil je klošar. Bil je zapit. Bil pa je dober človek! Vedel je, da je na smrt bolan. Hotel je umreti!

Meni je rekel lanskega februarja: »Gogi! Dovolj mam vsega! Dovolj klošarjenja! Dovolj bolečin!« Ostal sem brez besed.

Kaj za vraga naj rečem svojemu prijatelju? Nič!

Enostavno ostaneš brez besed! Lahko le upaš, da bo imel veliko volje in si bo podaljšal življenje.

Vendar je to upanje votlo. Sami vemo, da živimo iz minute v minuto, in ko se enkrat odločimo, da je dovolj, se izklopimo.

Mazo, rešil si se trpljenja in verjemi, tja, kjer si, pridemo za tabo vsi! Jaz osebno nisem bil na pogrebu. Mazo je to vedel. Saj v končni fazi tudi on ne bo prišel na mojega.

Mogoče je malo smešno, ampak tako pač to je! Za čas njegovega življenja mu nisem mogel pomagati, le kako bi mu pomagal po njegovi smrti? Z obiskom na »britofu«?

Mislilim, da ne! Vendar smo se z minuto molka poslovili od njega. Pred božičnim kosilom na Karitasu smo se vsi še živeči kameradi spomnili tebe in ti v mislih zaželeli »Vse naj!«

Ja, Mazo! Naš človek si in še po svoji smrti se nas ne boš rešil.

Ostajaš v naših srcih! Iz moje strani pa to: »Ne delaj pizdarij na onem svetu!«

Za konec pa tele besede mojim mariborskim kameradam: »Čuvajte se! Cenite se! Nič manj niste kot vsi ostali ljudje!

Smo iz krvi in mesa! Smo trdi ljudje! Smo kralji! Vsi smo kralji! Kralji ulice!«

©FOTO × ŠKM

Sem človeško bitje, zaprto v zaporu. Z možem nisem imela sreče. Prej sem delala veliko napako, jemala sem droge. A so mi vzeli sina za 21 mesecev in me vtaknili v zapor, zato ker sem džanki. Moj sin Lucas je zelo priden. Mojemu otročičku nič ne manjka. Jaz sem iz Portugalske in moj mož Peter je iz Slovenije. On je v zaporu na Dobu zaradi umora. Jaz pa nisem zakrivila ničesar, a mi je sodišče vseeno dodelilo 2 meseca več, 6 mesecev, da se v zaporu očistim od drog, kot v komuni. Ti bedasti socialni delavci so mi za 9 mesecev preprečili, da bi videla svojega sina. Mož me je pustil in noče imeti nič več z menoj. Moj sin pa je pri Petrovi sestri.

Podpira me moj svetovalec, a moram videti svojega sina. To ni pravično, to je velika manipulacija, jaz pa v zaporu čakam in čakam. Vse, kar dobim, so le obljube. Morda mi bo za božič Jezus Kristus pomagal, da bom spet videla svojega otroka. Hvala vam, da ste mi prisluhnili.

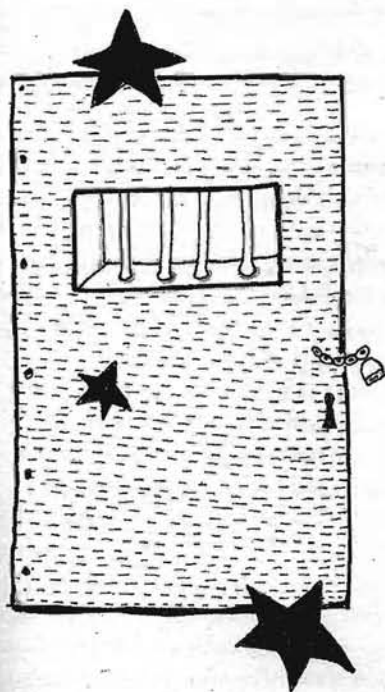
p.s. Prenehala sem z jemanjem drog, nikoli več ne bom začela.

I'm a human, closed in a prison. I had bad luck with my husband. Before I did a big mistake, I had taken drugs. But the people took away my son for 21 moths and put me in a prison, because I'm a junkie. My son Lucas is very good. My baby has everything. I'm Portuguese and my husband is Slovenian. My husband Peter is in prison Dob because of a murder. But I didn't do nothing but the court gave me 2 months more, 6 months to stop taking drugs in prison, like in commune. The ass social workers didn't let me see my son for 9 months. My husband left me and doesn't want anything to do with me. And my son is with Peter's sister. I have suport from my consultant, but I need to see my son.

That's not fair, it's a big manipulation and I'm in Ig prison waitnig, waiting. And I get only promises. Maybe on Christmas Jesus Christ will help me to see my baby. Thank you for listening to me.

p.s. I stoped taking drugs, I will never do it again.

kraj: Povšetova 5, soba 68
čas: petek, 9. 12. 1994

©PIŠE × G.T.S.

Ura je 11.30 in ravno so se mi posušili lasje. Na živce mi gre, če se tuširam zaspan. Patuljak in Marjetica ravno končujeta partijo šaha. Toti ju opazuje in se uči. Kolibri seveda leži, Kasima pa je obiskal odvetnik in ga trenutno ni v sobi. Spet se malo bolj posvečam numerologiji. Sedaj sem prišel na ime Tommy. To ime se še najboj ujema z mojimi števili. Sedaj se bom vrnil na tla (s postelje), ker bo vsak čas kosilo.

Ura je 16.42. Vsi smo na posteljah, ker Patuljak puca. Živčen sem kot sam satan. Kasim mi gre na živce, ker ne zna drugega kot širiti svojo nestrpnost. Ne morem se zadržati, zato odgovarjam z nestrpnostjo. Narcisoidni, trdoglavi, nevoščljivi, škodoželjni, potuhnjeni, zlobni, lažnivi, zabiti Kasim, ki se skriva pod masko brezbriznega frajerja, se non stop spravlja na Totija. Mene in Totija ne prenese. Samo name se ne spravlja, ker mu tisočkrat huje odgovorim. Na začetku je poskušal, vendar sem očitno preveč točno zadel, ko sem vračal udarec. Toti pa je zanj pravi kamen spotike, ker se ne odziva na napade, kjer mu dam prav. To Kasima razburi do otroške, trmaste jeze in prav absurdno ga je gledati, kako dela norca iz sebe pravzaprav. Najbolj smešno pa je, da ko po njegovem komentarju pride do smeha, Kasim misli, da ima dobre štose in se z nami smeji sam sebi. Če povem primer: Toti prižge cigareto in Kasim mu reče: »A že spet kadiš!« Mi se pa potem skoraj vsi s cigaretami v ustih zasmejimo. Zelo ga namreč moti cigaretni dim, ker je nekadilec. Drugega nobenega pa niti prosi ne, da naj ne kadi toliko. Edino meni je na začetku parkrat siknil, a sem mu

odgovoril, da naj napiše prošnjo za premestitev. Tu si to lahko privoščiš samo pri določenih, ki so fizično močnejši. On je pač eden tistih, ki si ne more privoščiti problemov. Če bi prišlo do konflikta med nama, bi jih bilo več na moji strani. Tu ne smeš ustvariti vtisa škrtega, vase zaprtega, sploh pa škodoželjnega značaja. Tu so glavni aduti prikrita preračunljivost, radodarnost in odprtost. Moraš ustvariti vtis nevarnosti in prevare.

Ura je 18.13 in Kasim je izgubil dve partiji šaha proti Totiju. Zdaj igrata tretjo, vendar je situacija drugačna, ker Marjetica pomaga Kasimu. Na živce mi gre, ker so ljudje lahko taki hlapci. Sem namreč edini v sobi, ki brani Totija pred Kasimom. Kolibri je vzdržan, Patuljak in Marjetica pa dajeta tiho podporo Kasimu, ker slednji največ kupi v kantini. Meni je vseeno, ker sem neodvisen. Tudi onadva bi lahko bila, pa se raje prodajata za majhen denar (kumarice, feferoni, sladkarije, mleko za kavo - smešno). Kolibri pa je v principu isti, samo da je vzdržan, ker se boji sankcij z moje strani (cigarete, sadje, sladkarije - tudi smešno). Skratka, tu lahko kupiš vse z vsem. Preziram ljudi, ki prodajajo svoje dostojanstvo. Zato mi je všeč Toti, ki ni naprodaj. Pa tudi drugače se razumeva. Včasih se mi celo dozdeva, da instiktivno sodelujeva. Oba sva po horoskopu dvojčka in psihično nekako podobno delujeva - reagirava: To me veseli, ker gre Kasimu na živce. Ura je 19.30. Dosti za danes.

Nadaljevanje sledi.

KAJ MANJKA BOGU

Peter Pitambar Pangerc

Vsi ljudje vemo za Boga. **Ni Človeka, ki bi mu omenil Boga in bi le-ta vprašal: »Kdo je ta?«** In velika večina Ga tudi slepo sprejema kot popolnega, dobrega, pravičnega, ipd. Pa je temu res tako?

Ljudje z ulice in družbenega dna imamo o tem malce drugačno mnenje.

Za začetek bi Ga lahko vprašali, kakšna je korist od večletne nesreče, večletnih slabih obdobij, ko tudi najboljša prizadevanja ne obrodijo nobenih sadov oz. še bolj perversno - obrodijo nesrečo in trpljenje, uboštvo in patetiko, depresijo ipd.

Potem ko bi Ga z roko udarili naravnost v obraz in Mu razbili gobec, bi Mu omenili, da potreba po ustvarjanju slabih stvari, dejanj in miselnih vzorcev sploh ne rabi obstajanja. Ko jih ne bi ustvaril (in tu ni prostora za izgovarjanje na demone in hudiča, saj je Bog znan kot Vrhovni Stvarnik in Upravitelj), enostavno ne bi obstajali in se nam tako ne bi mogli zgoditi, torej mi, kot nepopolna bitja, ne bi mogli zapasti njihovem vplivu.

Prav tako Mu lahko očitamo Njegovo odmaknjenost, saj imamo vsi izkušnjo, kako se nam problemi, zlo in množstvo negativnega vsiljujejo na vsakem koraku; Njega pa je potrebno izrecno moliti, prositi (tudi na kolenih, lahko vidimo v cerkvah) in še potem se največkrat prav nič ne zgodi - nobene pozitivne, dobrote, miru, uspeha ipd. Zakaj med ljudi ne dahne vsaj malo sreče, lahкости, topline, sproščenosti in radosti? Zakaj nam vsak dan ne pripravi vsaj eno samo veliko in močno ačitno presenečenje?

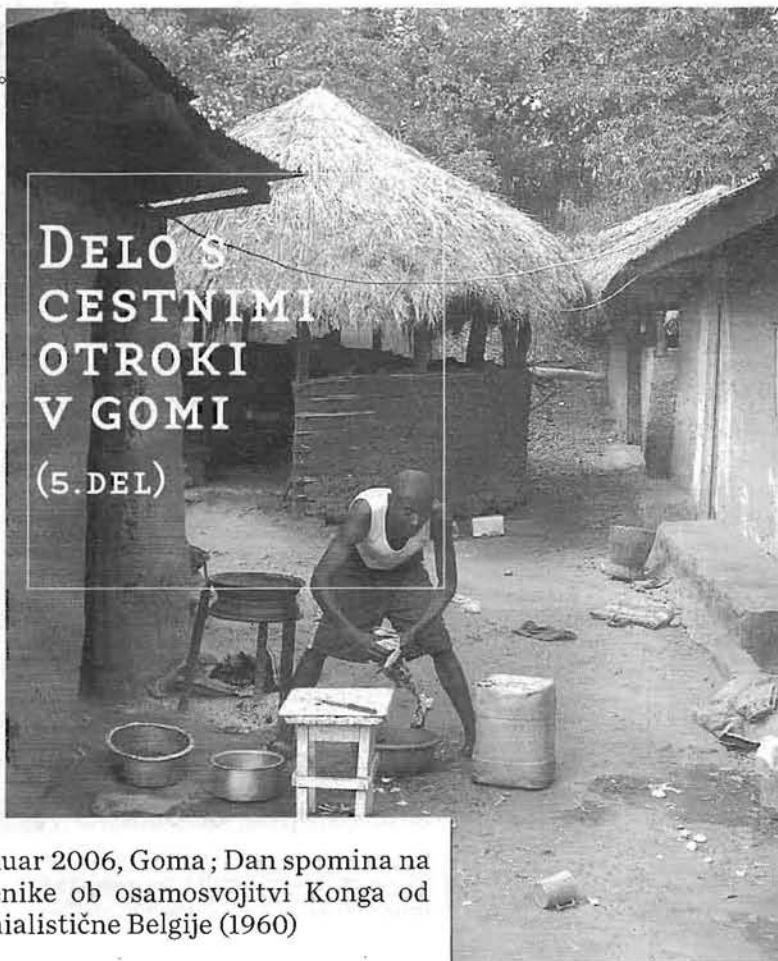
Pa da se ne bi kdo slučajno izgovarjal na grehe, saj smo že omenili, da Mu jih ne bi bilo treba niti ustvariti, še manj pa pomniti in vzdrževati! Ali ne želiš Svojim otrokom le najboljše? Zakaj jih potem vedno znova mučiš in postavljaš pred probleme, trpljenja? Zakaj si ustvaril problem? Zakaj si ustvaril trpljenje?

Pravijo, da dolgotrajno trpljenje rodi modrost. Laž! Porodi trdo srce in negativen odnos do okolja, življenja; in vse to je milost Njega, ki bi naj bil najmodrejši. Le redko kdo je tako sadističen in zloben; Krut Prasec!

Svobodna volja pa je laž sama po sebi! Biti svoboden v Bogu, ki se obravnava tudi kot Vrhovni Kontrolor, je brez pomena, saj v nasprotnem primeru Bog nima vajeti v rokah, ni vrhovno dominirajoč in tako odpade kot Bag.

Zato da ne izgublamo časa z Idiotom, le odmahnemo z roko in Ga odslovimo, saj se popije še preveč Njegove Krvi!

DELO S CESTNIMI OTROKI V GOMI (5. DEL)

4. januar 2006, Goma; Dan spomina na mučenike ob osamosvojitvi Konga od kolonialistične Belgije (1960)

Beseda Kongoškega ljudstva v Gomi ...

Še vedno smo v deževnem obdobju (sw. *siku ya mwula*) ekvatorialno – gorskega podnebja. V tem mesecu nam vremenski modreci napovedujejo krajše sušno obdobje, ki mu bodo sledile ponovne padavine do šestega meseca (sw. *mwezi ya sita*). Danes je praznični dan domovine podsaharskega hribovja, saj se spominjamo umrlih ob osamosvajanju iz kolonije v samostojno državo. K sreči je minilo dovolj let od osamosvojitve Konga izpod krmila kolonialistične Belgije, da se belec v svojem bivanju med domačini ne počuti več toliko ogroženega zaradi posledic dolgega kolonializma nad črno afriško deželo kot v vladi prvega kongoškega predsednika Patricka Lumumbe. Čeprav se današnji Kongočan pohvali, da je imel v času belgijske kolonije dobro plačano delo, zagotovljeno fizično varnost in mirno življenje. Pravzaprav pa dobra štiri desetletja samostojnosti Konga od bele kolonialistično – materialistične vladavine prinesejo v vsakdanjik njegovega ljudstva več gorja kot radosti.

V času kolonije se nepravilnosti odnosov med belimi in črnimi niso zavedali, saj so imeli razmeroma »polne želodce«, ko

pa so postali samostojni, se je težavnost humanega bivanja kongoškega individuumu pokazala v vsem razcvetu. Pomanjkanje na vseh nivojih človeške eksistence se je poglobilo v tridesetletni diktaturi samoglavega samooklicanega predsednika Mobutuja (fr. *Le roi de Zaire*; slo. *zairski kralj*), ki je svojim državljanom sicer omogočil fizično razmeroma varno življenje pod pogojem vsesplošne poslušnosti in služenja Njegove Visokosti, a pozabil na ureditev mreže plačanega dela in razvoja organov za osnovno socialno humano življenje, vedo povedati Kongočani v Gomi. "Mobutu je bil postavljen na vladni stolček na željo svetovnih silnic, saj jim je omogočil mirno izcrpavanje in izvoz kongoških bogastev, kar jim je Lumumba želel preprečiti in bil zato tudi hitro eliminiran."

Kot tudi kasnejša eliminacija Laurent Désire Kabile?

Domačini radi pripovedujejo zgodbe o čudnih belcih, ki z nekimi stekli buljijo v tla in iščejo neke kamne. Nekoč se je nekdo med raziskovanjem tal onesvestil, saj

mu je njegova naprava pokazala tla polna diamantov. Bilo je v neki vasi sredi province Katange.

In nekdo drug je med sprehodom po vasi v provinci Orientale zagledal kolibo iz blata neke starke. Ob njej je obstal kot uročen in ko je prišel k sebi, je prosil starko, da proda blato njene hiše. Starka ga je čudno gledala, a se ni mogla upreti vsoti denarja, ki jo je premamila in je sprejela belčevo (sw. *mzungu*) ponudbo. Takšno kolibo iz blata lahko sestavi v nekaj dneh s pomočjo sorodnikov in sovaščanov. Belec odpelje to zemljo direktno v letalo in nato neznano kam. Bilo je blato polno zlata.

In nedavno prične ta čudni belec, ki ima očitno rad kamnite naturalije, pobirati smaragdne kamečke iz rek in jih ponovno na veliko izvažati, ne da bi komu kaj objasnili. Ljudem za njihove pojme dobro plača delo iskanja teh kamenčkov. In to jim zadostuje, saj so tako želodci številne afriške družine polni. Pač belec, za pojme domačinov intelektualno sposobnejši, fizično lepši in predvsem bogatejši, vedno išče nekaj, kar njim ni (bilo) pomembno za vsakdanjik. Radi povedo, da so našli velike kose teh smaragdih kamnov celo v toaletah domačinov.

Ta kamen se imenuje kobalt, od njega je odvisna produkcija mobilnih telefonov.

"Mobutu, jasen in (fanatično) radikalen v svojih izrazih in posegih, uzakoni v 15. členu Ustave svojemu narodu »*débrouillez vous*« (znajdite se). Od tu sledi samoumevnost kraj in ropov s strani vojske in državnih uslužbencev ter med samimi ljudmi."

Mobutu se večkrat pohvali, da se njegov Kongočan zna »znajti« v svojem vsakdanjiku. Resno in odločno reče: »*Moi, je ne dois rien au peuple congolais, c'est le peuple congolais, qui me doit tous!*« (»Jaz nič ne dolgujem kongškemu ljudstvu, kongoško ljudstvo je tisto, ki mi dolguje vse!«) Uvede koncept »*déplacer*«

(premestiti). Namreč, Kongočan ne krade, ampak premešča. Oba koncepta »znajdi se« in »premeščati« nista mita in sta danes še kako aktualna. Morda ravno ta dva omogočata, da to ljudstvo še danes živi v anarhiji in vojnem stanju, ki se je pričelo s padcem Mobutuja in se še ni končalo.

Po padcu Velikana, zairskega Kralja, se pokažejo posledice raztrgane, oropane in skorumpirane dežele v osrčju bogate Afrike, dežele zlata, diamantov, kobalta, deževnega pragozda, nacionalnih parkov in mogočnih voda. Globoko načete rane v ne ravno mladi samostojni afriški državi še danes ne najdejo pravega zdravlilca. Laurent Désire Kabila v letu 1997 prevzame vladanje »Velikana«, Demokratične Republike Kongo. Z lahkoto zavzame vso državo in slavnostno prikoraka s svojimi »kadogo-ti« (*fr. le petit; slo. mali*), mladoletnimi vojaki, v Kinshaso (glavno mesto), saj se utrujena in izstradana vojska skorumpiranega diktatorja brez upora prepusti »novemu upanju«. Iz želje po dobrotah njenega soseda se sosednja mini država (glede na gigantski Kongo; Goma

je časovno eno uro naprej od glavnega mesta Konga), Ruanda, poveže s Kabilo in pripravi padec Mobutuja iz želje po svoji prevladi. A premeteni Kabila to sodelovanje sprva izkoristi, da doseže popoln zavzem države, nato pa se upre proti Ruandi. Žal v

izpod diktature zairskega kralja leta 1997 pod vodstvom Laurent Désire Kabile, v kateri se Ruanda preko sodelovanja s Kabilo maščuje beguncem Hutujcem, ki bežijo kot obtoženci genocida nad Tutsiji iz Ruande v Kongo. Na meji Kongo – Ruanda biva približno milijon beguncev.

Po tem ponovnem klanju v begunskih taboriščih polno otrok posledično postane sirot ali »l'enfant non-accompagné« (otrok brez spremstva) in ostane v želji po preživetju na ulicah Gome. Sledi naravna katastrofa izbruha vulkana Nyiragongo leta 2002, ki povzroči brezdomstvo mnogih prebivalcev Gome, poveča že tako globoko revščino in oteži preživetje že tako načeti strukturi družine v Gomi. Koncept tradicionalne afriške družine plemena Bantu je po mnenju domačinov (otrok je bogastvo, radodarnost, gostoljubnost, monogamija) v Gomi po vsej tej zgodovini mobutizma (ideologija Mobutuja, menda zglednik Machiavelija) in vojn že dodobra spremenjen in dekadenten.

Kot zadnji element razlage fenomena otroka z ulice naj še dodam neprestane plemenske

vojne znotraj Konga in napade različnih upornikov, gveril, ki silijo ljudi k begu iz nezaščitenih vasi v malo bolj zaščiteno mesto. Tudi sama revščina opogumlja otroke k sestopu iz družinskega ognjišča na ulico, kjer tako preživijo svoj vsakdanjik med iskanjem »quelque chose« (nečesa) zase in za svojo družino. Statistike neke organizacije iz leta 1994 o šolanju otrok povedo, da je v provinci Nord-Kivu, čigar »chef-lieu« (»šefovsko mesto«) je Goma, 55% dečkov in 85% deklic nepismenih.

Koncepta mobutizma »débrouillez vous« in »déplacer« še kako prav prideta ideologiji življenja otrok in mladih na ulici. Nekako opravičujeta način preživljanja otrok z ulic in njihovih band preko »premeščanja dobrin« drugih. Ničkolikokrat se mi »shegeji« (otroci z ulice) pohvalijo, da v bistvu ni ukradel, ampak le premestil mobilni telefon kupca na glavni tržnici Virunga.

(se nadaljuje...)

svojo vojsko vključi množice otrok, ki jih koristi v bojih, obveščanju in drugem delu v vojski (»kadogo«). In v tem rekrutiranju mladoletnikov in otrok še zdaleč ni edini (danes je v uporniški vojski RCD – pro-ruandski – na kongoškem teritoriju po podatkih Monuca vsaj tretjina vojakov mladoletnih, od tega je 47% vojakov mlajših od 15 let. Po mnenju nekaterih je število mladoletnih vojakov v gverili Mai Mai strah vzbujajoče). Posledice obdobja mobutistične ideologije še niso končane in se nadaljujejo v vsej svoji kompleksnosti.

Fenomen »otrok z ulice« v vladavini Mobutuja glede na mnenje domorodcev še ni bil poznan (niti fenomen otrok-vojak). Čeprav nekateri omenjajo, da je bilo v letih 1991 in 1993, ki sta označeni s tragedijo velikih ropov v Kongu, s strani vojske in drugih oboroženih skupin opaziti določene skupine otrok z ulice v nekaterih kongoških mestih. V Gomi se fenomen otroka z ulice prične z begom plemena Hutu iz Ruande v Kongo po genocidu Tutsijev v Ruandi leta 1994. Sledi vojaška osvoboditve Konga

“Mediji, sodobno mamilo množic? Sredstvo za masovno zavajanje, obvladovanje mišljenja milijonov ali orodje v službi pravičnosti, nadzora nad vladajočimi? Najbrž oboje in še veliko več. Vse je odvisno od tega, kdo kroti medijsko pošast, ki kuka v vse kotičke našega življenja, kdo ji ponuja hrano, kdo jo vleče za povodec, kdo potiska zadaj.”

SODOBNA MEDIJSKA GVERILA

Mediji, ki imajo mogočen vpliv na mišljenje ljudi, na delovanje družbe kot celote, imajo le malo nadzora nad samimi vsebinami, ki jih podajajo. Tisti namreč, ki jih hranijo, imajo svoje ekonomske interese, tisti, ki jih potiskajo od zadaj imajo svoje politične oz. ideološke interese, ali pa so oboji interesi združeni v tistih, ki jih vlečejo za povodec. Medijski kapital je pogosto tesno prepleten z gospodarskimi in političnimi interesi posameznih centrov moči. Pod pritiskom ekonomskih in političnih interesov mediji odločajo o katerih temah in na kakšen način se bo poročalo ali o katerih se sploh ne bo poročalo, ker bi sprožitev javne razprave o njih lahko škodovala interesom medijskih lastnikov ali oglaševalcev. Z izborom tem in govorcev določajo, kdo ima pravico razpravljati v družbi, povzdigujejo ali omalovažujejo posameznike in institucije in tako prispevajo k delitvi družbenih vlog in razmerij moči. Z načinom svojega poročanja lahko spodbudijo naše razumevanje položaja drugih ljudi, na primer pripadnikov različnih družbenih

skupin, s pristranskim in stereotipnim prikazovanjem pa lahko prav tako spodbudijo negativna čustva, sovraštvo in nestrpnost.

V sodobni družbi so mediji večinoma v zasebni lasti in pridobitno usmerjeni, koncentracija medijskega lastništva pa vpliva na vsebine in kakovost novinarstva. Na prvi pogled precej črna situacija, vendar pripadniki vladajočih razredov niso edini, ki moč medijev lahko obrnejo v svoj prid. Tudi pripadnikom ostalih družbenih skupin, privilegiranim ali zapostavljenim, se ni treba sprijazniti le z vlogo pasivnih prejemnikov medijskega poročanja. Tudi mi lahko veliki medijski pošasti ponudimo kakšen posladek, da začne delovati v prid našemu interesu. Za ustvarjanje medijev določenih skupin večinoma niso potrebna visoka finančna sredstva, za njihovo redno delovanje in vzdrževanje pa je pomembna dobra organizacija sodelujočih, predanost, ustvarjalnost in nekaj večščin.

“Medijsko delovanje posameznic, posameznikov in medijski aktivizem je del prizadevanj številnih formalnih in neformalnih združenj, gibanj, ki delujejo lokalno, se povezujejo globalno ter so pogosto del širših prizadevanj za večjo socialno enakost v svetu.”

Že doslej so se posamezniki/ce, ki jih povezujejo osebne okoliščine (etnična pripadnost, spol, spolna usmerjenost, starost, družbeni položaj) ali interesi, združevali v organizacije ali skupnosti ter ustvarjali medijske vsebine ali kar medije. V Sloveniji je teh izkušenj manj, več pa jih je v Zahodni Evropi, pa tudi v manj razvitem svetu, na primer v nekaterih afriških državah.

Tudi nove tehnologije so uporabnost medijev obrnile v prid posameznika/ce. Omogočajo in olajšajo nam ustanavljanje lastnih medijskih izdaj in razširjanje medijskih vsebin, ki lahko dosegajo številno občinstvo. Spletni mediji, kot so na primer spletni dnevniki ali blogi, imajo lahko značilnosti tako imenovanega državlanskega novinarstva. Avtor, ki po poklicu ni novinar in ne deluje v medijskem podjetju, ima možnost, da pritegne številno občinstvo in doseže

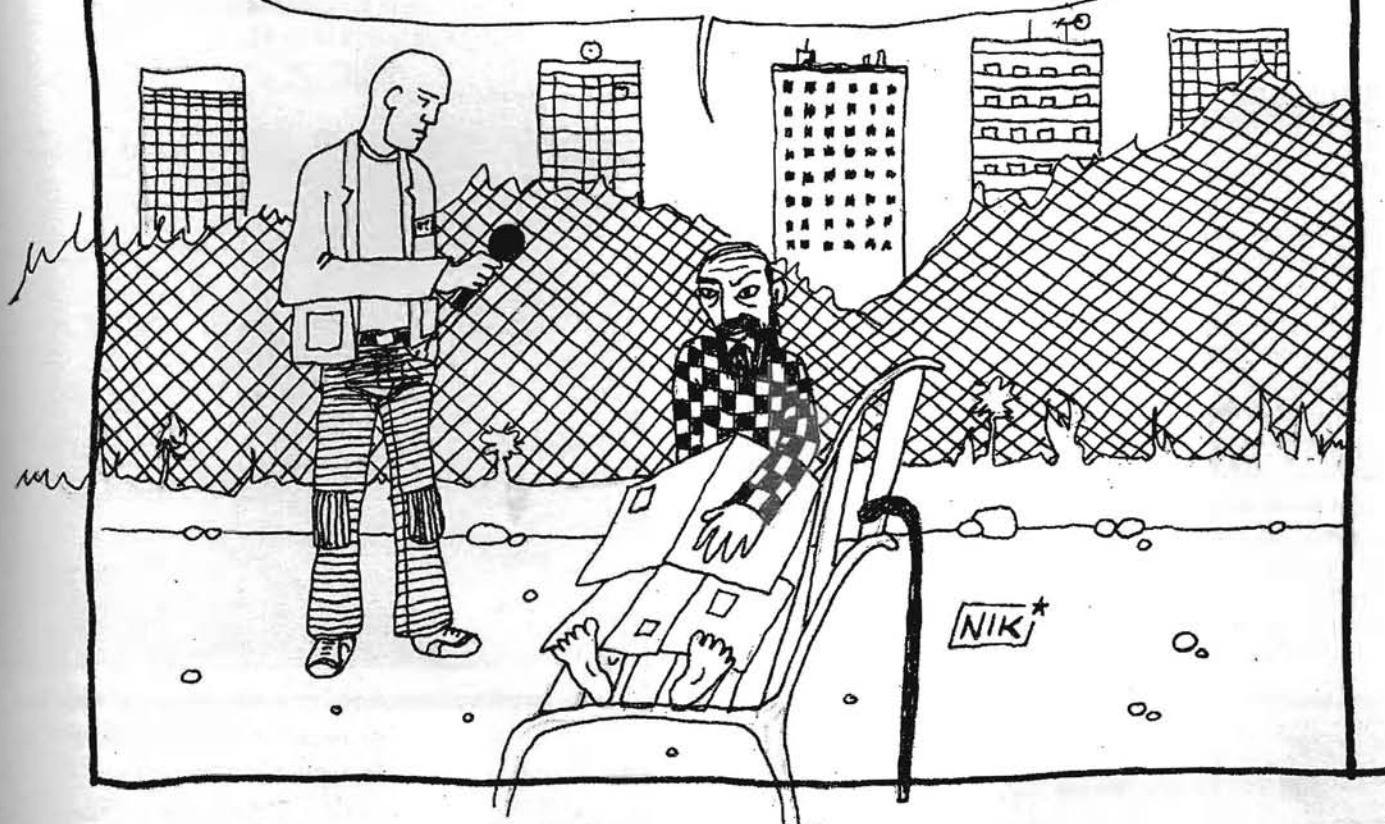
vpliv na javno mnenje o pomembnih družbenih razpravah. Svež veter v tej smeri je na primer spletni časopis Index prohibitorum, kjer se objavljajo članki, ki jih drugi »tradicionalni« mediji iz različnih razlogov zavračajo.

Posamezniki in posameznice potrebujemo možnost odprtega komunikacijskega prostora, v katerem bi imeli – ne glede na materialne možnosti ali komunikacijske sposobnosti – dostop do komunikacijskih kanalov, možnost za sodelovanje v javni razpravi in vpliv na vsebine medijev.

Te možnosti nam lahko zagotovijo predvsem nepridobitni mediji v javni lasti. Hkrati bi si morali pridobiti znanje in zmožnost za kritično sprejemanje medijskih vsebin, za aktivno odzivanje nanje, znanje in zmožnosti za zagon in ustvarjanje lastnih medijskih vsebin ter medijev.

Posamezniki/ce se lahko povezujejo v interesna združenja in svoje interese podpirajo tudi z ustanavljanjem in ustvarjanjem lastnih medijev. V kontekstu krepitev moči na področju javne razprave so pomembne zlasti pobude za zagon nepridobitnih medijev družbenih skupin, ki imajo manjšo družbeno moč. Za ustvarjanje medijev se morajo pripadniki zapostavljenih družbenih skupin vsaj delno usposobiti in izobraziti. Stvari ni potrebno izumljati na novo, zglede lahko poiščemo že pri nekaterih evropskih sosedih. V nekaterih evropskih državah so zlasti izkušeni medijski ustvarjalci z javnih radiotelevizij na razpolago manjšinskim skupnostim pri programih brezplačnega usposabljanja za zagon lastnih medijev. Tudi nekatere nevladne in izobraževalne organizacije morajo poleg podpiranja medijev v pozitivnih spremembah spodbujati manjšinske, socialno zapostavljene skupine, da uporabijo medije za podajanje svojega glasu v javni debati. Medije lahko s pridom uporabijo tudi zapostavljene družbene skupine in se s tem izognejo pasivnemu sprejemanju pristranskega, stereotipnega poročanja v njihovo škodo.

GOSPOD NOVINAR, ZDAJ KO SO NAM VZELI,
EDINI NAČIN PREŽIVETJA, ŽICANJE,
KAR JE ZAŠČITNI ZNAK NAS
KLOŠARJEV, ČAKAM ŠE SAMO
NA SMRT!

“Ena izmed večjih evropskih mrež, ki delujejo na področju izboljšanja kakovosti medijskega delovanja, je OLMCM (Online/More Colour in the Media). Gre za evropsko mrežo nevladnih organizacij, izobraževalnih institucij in raziskovalcev. Delujejo v smeri razvijanja medijske raznolikosti tako v terminih dostopa do medijskih služb kot tudi pri prikazovanju zapostavljenih skupin.”

Med njihove glavne projekte spada podpiranje razvoja manjšinskih medijev. Tudi nizozemska nevladna organizacija MIRA MEDIA za enega svojih glavnih ciljev smatra spodbujanje uporabe medijev kot orodja za izboljšanje družbene povezanosti in vključevanje socialno zapostavljenih skupin. Samostojno razmišljujočim posameznikom in posameznicam tako ni treba več pasivno pristajati na sprejemanje in obravnavanje tistih družbenih tematik, ki nam jih narekujejo »glavni« mediji. Niti ne več na to, da mediji narekujejo, katere stvari so pomembne na dnevnem spisku, katere so

manjšega pomena in o katerih sploh ne bomo razpravljali. In le zakaj bi morali brez ugovarjanja sprejeti dejstvo, da ima tisti ameriški vojaški general vsak dan toliko pametnega povedati, moja stara sosed, ki iz meseca v mesec komaj shaja s svojo penzijo, pa nič?

Podatke smo zbrali na seminarju za medijske aktiviste, ki ga je 14. decembra lani v okviru projekta Mediji za državljane organiziral Mirovni inštitut Ljubljana.

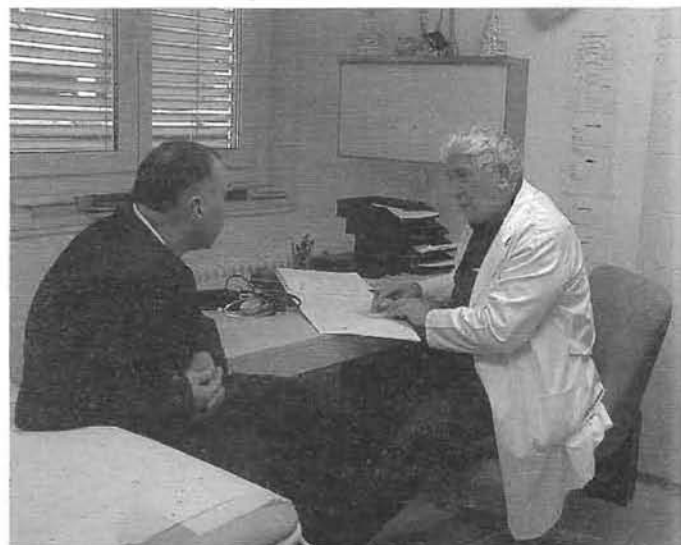
PISMO KOLEKTIVA
IN PROSTOVOLJCEV
AMBULANTE S
POSVETOVALNICO
ZA OSEBE BREZ
ZDRAVSTVENEGA
ZAVAROVANJA

Naše druženje bo 17.02.2007 doživelo že PETO obletnico! Težko je verjeti, da čas tako hitro beži, a v tem času nismo bili vedno v prijetni družbi in smo se srečevali obdani s številnimi težavami in problemi. Nekako smo jih reševali, nekako smo ta čas prebrodili bolj ali manj uspešno. Marsikaj nam je uspelo urediti, mnoge stvari pa naš še čakajo. **Potrpljenje je božja mast, toda gorje tistemu, ki se z njo maže, posebno če mu jo mešajo državni organi in uslužbenci, ki ob svojih rednih plačah pozabljajo, da so za stranke, s katerimi delajo, dolžni tudi kaj narediti in ne samo ugotoviti: »Delamo na tem.« Kajti delajo že 15 let, a v večini primerov ne storijo ničesar!**

Začetna zamisel ustanoviteljev je bila ustanoviti ambulanto za osebe brez zdravstvenega zavarovanja, a le kot kratkoročen projekt, in da je težave nezavarovanih nujno sistemsko urediti. Kako? Kaže, da o tem še nihče ne razmišlja, saj začasno tovrstne težave rešuje le ambulanta, ki ni vključena

niti v javno zdravstveno mrežo. Morda se bo pozneje, ob deseti obletnici, pokazala kakšna rešitev. **Vlada iz slovenskih delavcev dela socialne podpirance! Režežev je vedno več in vedno več je ljudi v stiski, ki se borijo za preživetje. Če bomo tako nadaljevali, bomo ambulate za osebe brez zdravstvenega zavarovanja potrebovali že skoraj v vsaki vasi. Takrat jih bomo morda vključili v mrežo javnega zdravstva, ki pa ga takrat, ob sedanjih trendih privatizacije, pravzaprav ne bo več. Denar! Denar in le denar!**

V teh letih smo v ambulanti opravili cca. 40.000 storitev. Veliko, zelo veliko, vendar z željo, da bi storili nekaj dobrega. Nam je uspelo? O tem boste presojali Vi, naši obiskovalci. Čas teče in beži. Ni ga moč ustaviti! Prišle bodo nove obletnice z novimi problemi in težavami! Bomo še skupaj? Mnogo akterjev bo novih, a težave in problemi bodo enaki! Ob peti obletnici si želimo, da bi naša prizadevanja rodila čim več sadov v Vaše zadovoljstvo.

©FOTO × Borut Černe

Prijaznega možakarja smo spoznali v večernih urah na ulicah slovaškega glavnega mesta, Bratislave. V rokah drži cestni časopis Nota Bene, ki deluje po takšnem principu kot naš časopis. S to razliko, da so v Bratislavi ulični prodajalci bolj nadzirani in sicer z sms korespondenco. Vsak prodajalec ima svojo številko, ta pa je odtisnjena tudi na časopisih, ki jih prodaja. Kupec lahko potem komentira svojega prodajalca. Imajo tudi črno listo na katero napišejo prodajalce, ki ne smejo več prodajati. Organiziran in tudi strožji sistem kot pri nas.

× Luna

NA POBUDO BRALCA KRALJEV ULICE, KI NAS JE OBVESTIL O ODVRŽENIH UPORABLJENIH IGLAH, SMO IMELI ČISTILNO AKCIJO POD MOSTOM NA AMBROŽEVEM TRGU IN POD ZMAJSKIM MOSTOM. TAKOJ NASLEDNJI DAN SVA SE S PROSTOVOLJKO POLONO ODPRAVILA NA LOKACIJO IN POBRALA 58 ODVRŽENIH IGL. KLICATELJU SE ZAHVALJUJEMO ZA OBVESTILO TER PROSIMO VSE OBČANE, DA NAS ŠE NAPREJ OBVEŠČAJO O LOKACIJAH ODVRŽENIH IGL.

KONTAKTI:

041 462 841 BOJAN /

051 381 585 TADEJ /

CARS.STIGMA@GMAIL.COM

Pred približno dvema letoma in pol sem bil v domačo oskrbo **odpuščen** iz bolnišnice Golnik, kjer sem **prebolel** pljučnico, bronhitis ter močno tuberkulozo, ki mi je pustila hude posledice, katere čutim še danes. Na koncu, pred izpustom iz bolnišnice Golnik, so mi gospodje zdravniki **pripisali** kar KOPB (kronično obstruktivno pljučno bolezen) in dodali, da mi deluje pri dihanju samo desna polovica pljuč, leva stran pa je mrtva. Za pljučnimi boleznimi se zdravim v obratni ambulanti dispanzerja za pljučne bolezni in tuberkulozo v zdravstvenem domu Šiška pri dr. Zimič Dragu. Imam redne zdravstvene preglede. Naj omenim, da me je v bolnišnici na Golniku proti tuberkulozi zdravil dr. Damjan Eržen, ki sem mu še posebej hvaležen za nepoplačan trud, ki ga je imel z menoj. Po mojem si je mislil, da sem brezupen primer, saj me je nekajkrat izkopal iz

groba, češ, dajmo še enkrat probat! Ob tej priliki **»** mu iz srca želim srečno in uspešno novo leto 2007. Enako pa vsem medicinskim sestram iskrena hvala za vso pomoč, ki so jo nudile. Preidimo k našim socialnim delavcem. Ko sem prispel iz bolnišnice Golnik, sem se zatekel v ljubljansko zavetišče na Poljanski 45/b. Prišel sem pozno popoldne in naletel ravno na glavnega socialnega delavca, gospoda Borisa Kosca. Povedal sem mu, od kod prihajam in da sem kot bolnik izpuščen iz bolnice, da potrebujem posteljo ter streho nad glavo. Na vpogled pa sem mu pokazal odpustno pismo. Moram priznati, da so me vsi socialni delavci sprejeli in mi pomagali z odprtimi rokami, za kar sem jim še dodatno hvaležen in ob tej priliki jim izražam vesel božič in srečno, zdravo ter uspešno novo leto 2007.

PISMO BRALKE

Bil je sredin popoldan na Trubarjevem nabrežju, ko sem kljub hladu in dežju, ki se je obetal, sedela ob Ljubljani.

Do mene je pristopilo dekle, ki me je prosilo za prispevek za brezdomce. V zameno mi je dala revijo. Takrat sem se prvič seznanila z vašim časopisom in, če dobro pomislim, slednje še ni tako dolgo nazaj.

Zvečer sem časopis vzela v roke in ga prelistala. Tako, iz radovednosti, sama namreč študiram novinarstvo. In ko sem ga prebrala do konca...

Ne vem, težko je opisati ta občutja. Mogoče ganjenost ob usodi drugih in hkrati nemoč, da sama ne morem prav nič za to. Dejansko sem začela razmišljati o sebi in nas mladih, kaj nam sploh manjka. Imamo streho nad glavo, toplo nam je, poleg tega pa še vedno lahko počnemo stvari, ki si jih marsikdo ne more finančno privoščiti. Ja, lepo nam je.

A država počasi drvi v prepad, iz dneva v dan se višajo cene, ljudje na položajih nas izkoriščajo. Kot da ni več prostora za nas običajne smrtnike, ampak le za tiste, ki so si v nekaj letih uspeli nagrabiti veliko bogastvo.

Prav nič jim ne zavidam. Le hecno se mi zdi, da takšni nikoli ne bodo znali opazili ljudi v stiski. Naj na tem mestu navedem še mojo nedavno izkušnjo, da potrdim tole dejstvo.

Na neko nedeljsko popoldne sem odšla v center naše prestolnice in se usedla v bližnjo kavarno. Zaradi sončnega vremena je ob Ljubljani sedelo malo morje ljudi, večinoma tistih, z višjim standardom, meni podobnih iz drugih regij ni bilo opaziti. In tako sem pri sosednji mizi opazila gospoda, ki je prosil za denar. Z nasmehom in prav nič vsiljivo. Ljudje so se obračali

stran. In to ne ljudje, ki imajo življenjski standard ekvivalenten njegovemu, pač pa tisti, ki v svojih žepih brez dna premorejo veliko več.

In je tisti gospod prišel tudi do mene. Nasmejal se mi je. Lepo me je pozdravil in me prosil za drobiž. V roki je stiskal nekaj kovancev, ki jih je očitno »nažical« žele nekje prej. Pa sva se pogovarjala. Povedal mi je, da zbira denar za kakšno pivce, mogoče bo kaj ostalo celo za večerjo. Njegova iskrenost me je razveselila, posijala je name kot tisto že prej omenjeno sonce. Tako sem mu v roko stisnila dva stotaka.

In zahvala?

Da bom imela srečno življenje, da mi je neskončno hvaležen in še podobni hvalospevi so bili izrečeni iz njegovih ust.

Tistega gospoda potem v Ljubljani nisem več srečala. Upam, da je nabral dovolj denarja za pivo in da ga nabere še danes. Niti za trenutek nisem pomislila, da mi je žal tistih dvesto tolarjev, pa čeprav sem študentka in je zame življenje v Ljubljani dokaj drago.

Vesela sem bila, ker sem za nekoga naredila nekaj dobrega in ker je nekdo naredil nekaj dobrega zame, z lepo besedo in zahvalo.

In če se zamislimo, kaj je lepšega, kot pomagati sočloveku v stiski? Nenazadnje smo vsi ljudje enakovredni pa ni važno koliko denarja imamo v žepu, tudi če se na Prešernov trg pripeljemo s ponijem ali pa s čisto novim mercedesom.

Žalostno je, da se velika večina ljudi tega ne zaveda. Jaz še vedno čakam trenutek, ko bo nesebičnost zavladata nad nesramnostjo in vzvišenostjo.

Pa bom dočakala?

Tisti gospod mi je dal upanje. Mogoče pa le....

Nekoč.

Kristina Suhadolnik, Šempeter v Savinjski dolini

RECEPT ZA HITRO IN USPEŠNO ZAJČKANJE 2

AVTOR × KTM

Zajčici veselo skakljata in se smejeta, saj vesta, da bo Zajček veselo skakljal po njiju. Zajček smejoč ponudi Zajčicama joint. Zajčku se je začelo vrteti v glavi in ga malce zanašati, zato se oprime ene od Zjačic in jo objame. "O, Zajček, tvoj korenček pa ni od muh, ti ponudim malo vodke, da ne bo prišlo do prehitrega bruhanja". "Daj, Zajčica!" in Zajček se malo nagne. Pridruži se druga Zajčica in ju objame. "Vama pomagam loviti ravnotežje?" "Seveda", odvrne Zajček. Zajčica se nehote z bokom oplazi po Zajčkovem korenčku. "Oh", zastoka Zajček in njegov korenček že bruha. Zajčku postane zelo toplo med nožicami. Zajčici: "Nismo se tako dogovorili, sedaj bi se moral stuširati." Zajčici se mu smejeta in ugodita njegovi želji.

Nadaljevanje sledi...

AFORIZEM

PLAČANA LJUBEZEN JE KRATKA.

× GREGOR B. HANN

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

3			1		4	7		
8								
		4		8	3	6	1	
9	8		4		2	1		
6								3
		2	5		7		6	9
	2	1	6	9		5		
								6
		6	2		5			1

Kozmetični nasvet – Problem popokane pete

Če imate problem z umazanimi, bolečimi in popokanimi petami, ne skrbite!

Današnja tehnologija je napredovala. Vzemite eno desno in eno levo nogavico in ju obujte. Pete vas bodo sicer še naprej bolele, ampak vsaj drugi tega ne bodo videli.

× Dina

EVRO VIC

Pride mož domov iz silvestrovanja in reče ženi:
»Moja draga, v letu, ki prihaja, ne bom napravil niti enega tolarja.« Žena mu odgovori: »Seveda ne boš, saj bodo prišli evri.«

×

© Avtor Gregor B. Hann

VODORAVNO in NAVPIČNO

V ednini izraženo ime gozdnega sadeža, ki zraste takoj po dežju, vrsta žita, slovensko moško ime, slovensko žensko ime

Avtor
mag. lika Gregor B. Hann

TRILER!

TEXT & PICTURE BY **NIK** 15.VII.06 LJ.

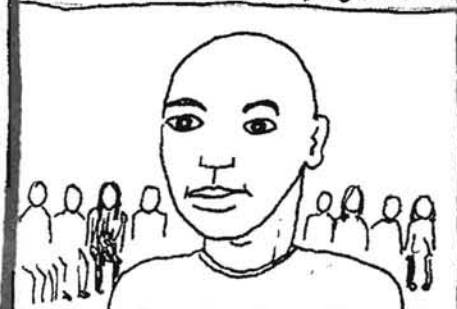
DILER GRE V MESTO! PAZI
NA CESTO!?

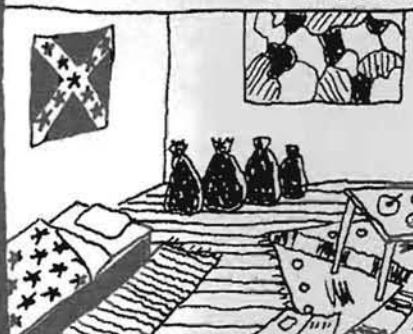
GRE NA PRIZORIŠČE, KI JE KOT
GLEDALIŠČE

OGLEDAL SI BO MODELE,
ZBRAL DENARCE DEBELE...

ŠEL BO DOMOV PO ROBO, V
SVOJO OTKAČENO SOBO...

MALO BO PRETEHTAL IN PRE-
MEŠAL

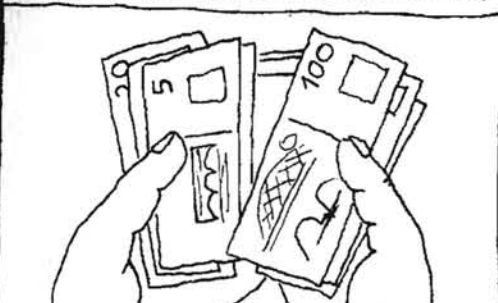
DA MODELE IN MODELKE,
ČIST BO ZMEŠAL

MAL JIH JE NATEGNO,
KOT JIH VEDNO....

ZASLUŽIL JE ZA NAJEMNINO,
OSTANE ŠE ZA PREŽIVNINO!...

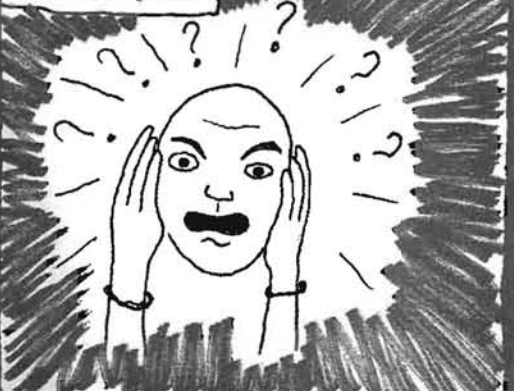
KADIL BO DOBRO TRAVCO
ZA ZABAVCO....

ŠEL BO JUTRI SPET NA
PRIZORIŠČE, KAR BI
SKOR BLO GRADBIŠČE...

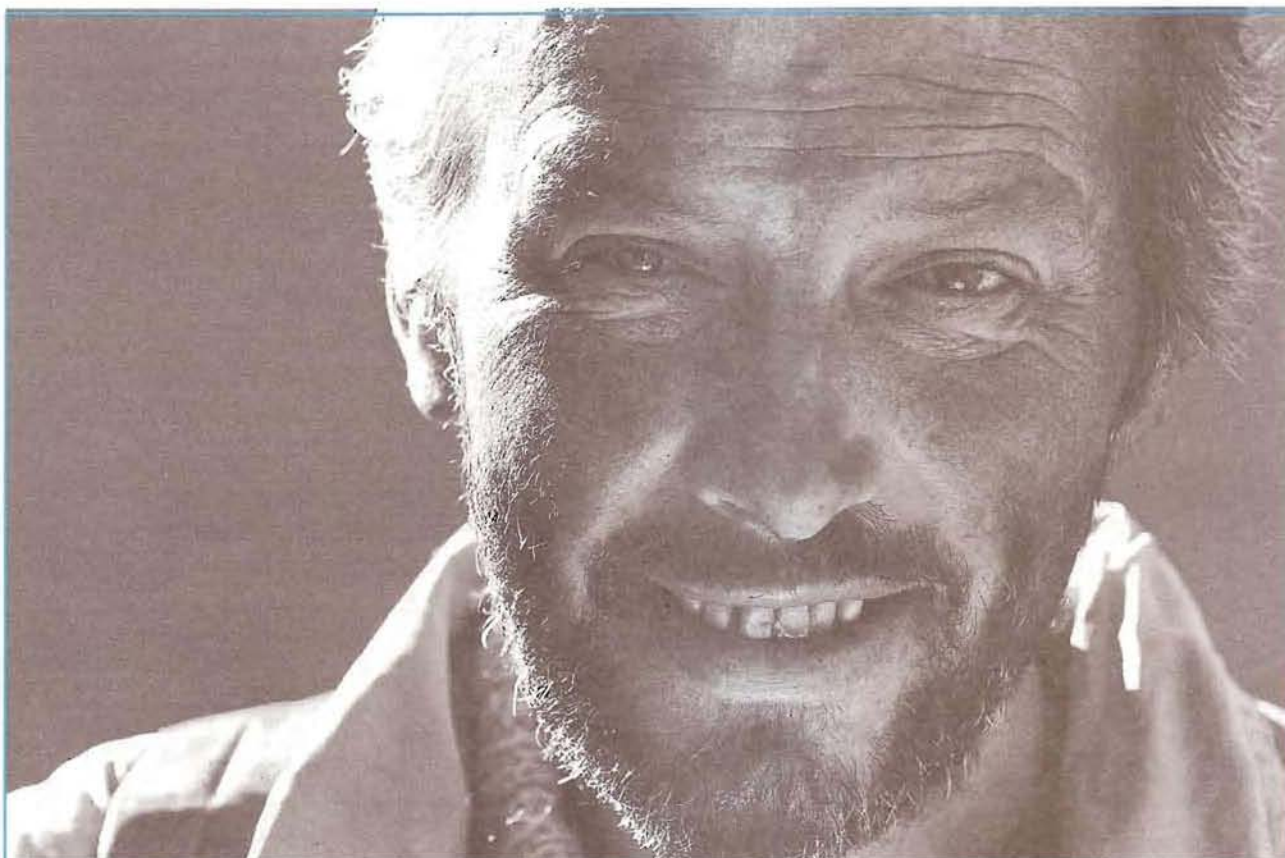

KAJ POTEM POČEL BI
DILER, SAJ BI TO BIL, ČISTI
TRILER,

KO PRIDE, RUHENTI
CATERPILLER!

©FOTO × Jaka Adamič, Dnevnik

NČ NI KOT SE ZDI

*Tko več naprej ne gre.
To več zame ni.
In tako se zgodba začne..*

Damjan Bitenc

